

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ
ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл. бр. К.В. бр. 3/2006

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 13.11.2006. године

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан свима.

**ЗАПОЧЕТО СА РАДОМ 13.11.2006. ГОДИНЕ,
СА ПОЧЕТКОМ У 9,35 САТИ**

Председник већа констатује да су приступили:

- **заменик тужиоца за ратне злочине Драгољуб Станковић,**
- **пуномоћник оштећеног адв. Драгољуб Тодоровић,**
- **оптужени:**
 - 1. Поповић Сретен и**
 - 2. Стојановић Милош,**
- **те њихов бранилац адв. Божо Прелевић.**

Да ли имамо у спису истраге већ пуномоћје за Вас? Ја сам видео да сте Ви били.

Констатује се да бранилац адв. Божо Прелевић предаје заменичко пуномоћје за присутног адв. Варју Банић из Београда.

Потом, председник већа објављује предмет претреса и састав већа.

Предмет претреса знате сви, јел тако? Кривично дело ратни злочин против ратних заробљеника чије извршење се оптужницом Тужилаштва за ратне злочине Републике Србије ставља на терет овде присутним оптуженима.

Суд ради у већу које је састављено: Ја сам судија Веско Крстајић, с моје леве стране је колегиница мр.Гордана Божиловић Петровић, судија члан већа и са моје десне стране је судија Винка Берха-Никићевић, судија члан већа, записник сада води записничар Славица Јевтић.

Ја претпостављам да немате примедби на састав већа? Уколико имате, реците то сада.

Странке сагласно изјављују да немају примедби на састав већа.

Потом председник већа позива оптужене и то:

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Поповићу, молим Вас изађите овамо за овај пулт.

Господине Поповићу, да ли имате неки надимак?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Имам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како Вас зову?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Поп.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Име Вашег оца је?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Станимир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мајке?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Душанка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Њено девојачко презиме?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Бановић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте рођени и када?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: 16.12.1962. године у Подујеву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Настањени сте, видим према овоме у Нишу, улица Чарнојевића бр. 10/24?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Држављанин Србије, по занимању полицајац, ожењен, отац два детета, писмен, завршио Факултет за менаџмент, менаџер у банкарству, Мегатренд универзитета, јел тако?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војску сте регулисали практично кроз вашу службу у Министарству унутрашњих послова, одликован ореденом за храброст, месечне зараде око 60.000 динара. Да ли имате у власништву кућу, стан или што друго од некретнина?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Немам ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Претпостављам да до сада нисте осуђивани?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неки други поступак се против Вас не води?

Са подацима као са записника од 27.02.2006. године пред радницима Службе за откривање ратних злочина.

Хвала господине Поповићу можете се вратити.

ОПТ. МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан господине Стојановићу. Да ли Ви имате неки надимак?

ОПТ. МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви имате неки надимак?

ОПТ. МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Повремено су ме звали «Шешел».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Име Вашег оца је?

ОПТ. МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Милан

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мајке?

ОПТ. МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Милосава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Њено девојачко презиме?

ОПТ. МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Влаховић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када и где сте рођени?

ОПТ. МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: 15.01.1964., село Хртица, општина Подујево.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте настањени?

ОПТ. МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Крушевац, Книнска 22.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Држављанин Србије, по занимању полицајац, ожењен, отац два детета? Јесу ли деца пунолетна?

ОПТ. МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Једно малолетно, једно пунолетно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Писмен, завршио средњу школу Унутрашњих послова. У том смислу сте и регулисали војну обавезу? Месечна зарада је око 40.000 динара?

ОПТ. МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако бар овде стоји? Да ли имате што друго од некретнина, непокретне имовине, пре свега вредније, стан, кућу, земље?

ОПТ. МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Стан сам имао у Косовом Пољу, кућу коју сам почео да градим, није завршена али још увек није пребачена, нисам успео да је регулишем на своје име, тако да није на моје име.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неки други поступак се против Вас не води?

ОПТ. МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До сада нисте осуђивани?

ОПТ. МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Који о себи даје личне податке сагласно записнику од 27.02.2006. године пред радницима Службе за откривање ратних злочина,

Па председник већа оптужене поучава у смислу одредби чл. 318 ЗКП.

Можете сести господине Стојановићу, можете се раскомотити, претпостављам да ће вам бити топло.

Дакле, ово што ћу рећи важи за обадвојицу. Пажљиво пратите ток претреса, слушајте шта ко говори, можете давати објашњење и коментаре везано за доказе које ћемо у току поступка извести. Дакле, у сваком тренутку у овом поступку можете активно учествовати и у смислу предлагања доказа, у смислу испитивања сведока, вештака итд. Но, претпостављам да сте се у том смислу ви на одговарајући начин договорили са вашим браниоцем.

Схватио сам господине браниоче да желите да нам се обратите, изволите?

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Ја нисам разумео да је окр. Стојановић рекао надимак који сте Ви рекли. Он је рекао нешто слично што већ постоји у скриптима, па Вас молим да га питате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Повремено ме зову «Шешел», ја сам тако схватио. Господине Стојановићу, да ли сте ме разумели? Да ли сте разумели сад ово о чему разговарамо ја и Ваш бранилац? Тако је, повремено га зову «Шешел».

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Ја сам разумео «Шеши».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад каже и «Шеши», тако смо га схватили и овде је констатовано само «Шешел», ево прибележићемо и ово «Шеши». Добро, дакле, разумели сте ове поуке?

Да ли се у судници евентуално налази неко од лица која су планирана или су бар предложена у оптужници да буду саслушани као сведоци? Нико се не јавља. У реду.

Након тога главни претрес започиње читањем оптужнице Тужилаштва за ратне злочине Републике Србије бр. КТРЗ 5/06 од 23.08.2006. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите господине замениче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: «На основу члана 46 став 2 тачка 3, члана 265 став 1 и члана 266 Законика о кривичном поступку оптужујем Поповић Сретена и Стојановић Милоша,

што су:

У првој половини јула 1999. године, за време, у контексту и у блиској вези са оружаним сукобом који је постојао почев од јануара 1998. године, између војних снага СРЈ, Војске СРЈ и Полицијских снага Републике Србије, са једне стране и припадника наоружане војне организације ОВК, са друге стране, који сукоб није окончан мирним решењем, а као припадници страна у сукобу и то припадници Оперативно потерних група, које су формацијски припадале 124. интервентној бригади Посебних јединица полиције и то опт. Поповић Сретен у својству командира вода ОПГ, а опт. Стојановић Милош командир одељења истог вода, противно члану 3, став 1 тачка д) и члану 4 став 1, у вези члана 5 Треће женевске конвенције о поступању са ратним заробљеницима из 1949. године, ратификоване од стране Народне скупштине ФНРЈ 1950. године и члана 76, став 6 Допунског протокола уз Женевске конвенције од 12. августа 1949. године о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба (Протокол I) и члана 2, став 2 у вези члана 5 и 6 Допунског протокола уз Женевске конвенције од 12. августа 1949. године о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба (Протокол II), лишили права на правилно и права на правично суђење оштећене Битићи Алија, Битићи Аргона и Битићи Мехмета, који су били припадници добровољачке јединице зване «Атлантска бригада», формиране у крајем марта 1999. године, у Њујорку, држава Сједињене Америчке Државе и која је бројала 400 припадника америчких држављана албанског порекла, и која је из Републике Албаније илегално прешла на подручје Косова и у току априла 1999. године ставила се у службу ОВК, као једној од страна у оружаном сукобу, тако што су на дан 08.07.1999. године искористили ситуацију када су оштећени напуштали просторије Окружног затвора у Прокупљу, по издржаној казни за прекршај, па је Поповић Сретен наредио Стојановић Милошу, да лиши слободе оштећене испред Окружног затвора у Прокупљу и спроведе из до Наставног центра у Петровом Селу, а Стојановић Милош ангажовао припаднике свог одељења Николић Александра и Стаменковић Дејана, преузео оштећене, лишио их слободе, стављајући им лисице на руке и тако везане довезао до Наставног центра и предао их Поповић Сретену, који их је ту задржао смештивши их у једну просторију са металним вратима, која се налази у недовршеном зиданом објекту испод писте и тако држао затворене до 09.07.1999. године, када их је у касним вечерњим сатима предао за сада непознатим припадницима МУП-а Републик Србије и САЈ-а, који су оштећене везали жицом, тако везане одвели до јаме за одлагање смећа, која се налази на око 500 метара иза наставног центра, а потом из ватреног оружја испалили пројектиле у потиљачни део главе све тројице оштећених, усле чега је код

њих наступила смрт, - чиме су као саизвршиоци извршили кривично дело ратни злочин против ратних заробљеника из члана 144 КЗЈ у вези члана 22 КЗЈ».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала замениче. Колега Тодоровићу, Ви сте пуномоћник ошт. Фатоса Битићија, то је рођени брат покојних оштећених? Да ли имате нешто сад у овом делу да кажете? Да ли је оштећени заинтересован за кривични прогон оптужених, за накнаду штете?

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: (пуномоћник породици Битићи) – Ја заступам рођеног брата Фатоса Битићија који је ангажовао мене и госпођу Наташу Кандић, која је спречена данас да присуствује. Ми тражимо кривично гоњење оштећених и придружујемо се кривичном гоњењу оштећених, а истичемо оштетни захтев који ћемо истаћи у каснијој фази поступка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Претходно, пре него што пређемо на саслушање оптужених, што би била следећа фаза, ја бих само да чујем и ваше евентуалне коментаре.

У спису предмета се налазе, ви знате како је овај поступак вођен, да је вођен у предкривичном делу прилично дуго. У овом спису предмета налазе се три изјаве господина Поповића које су дате у својству сведока у предмету овог суда, дакле оних истражних радњи Кри.В. 2/2003 и две изјаве, такође у својству сведока овде опт. Стојановић Милоша. Ја сам намеран да то из списка предмета издвојим и желим да чујем ваше мишљење.

Колега браниоче, колега замениче?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја сам сагласан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви климате главом и претпостављам да сте у том смислу сагласни.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Апсолутно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Странке су сагласне, па суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се претходно из списка предмета **ИЗДВОЈЕ ЗАПИСНИЦИ** о саслушању у својству сведока овде опт. Поповић Сретена, а од: **07.07.2004. године, 14.09.2005. године и 01.12.2003. године, у предмету овог суда пословни бр. Кри.В. 2/2003,**

те записници о саслушању у својству сведока овде опт. Стојановић Милоша и то од: 14.09.2005. и 09.11.2004. године, такође у предмету овог суда пословни бр. Кри.В. 2/2003,

а у склопу овог судског списка и ови записници ће се у посебном затвореном омоту, након правоснажности овог решења, дати на даље чување истражном судији овог суда, одвојено од других списка.

Странке претпостављам не траже писмени отправак овог решења?

Странке не траже писмени отправак овог решења, одричу се права жалбе на исто, те **СЕ КОНСТАТУЈЕ** да је решење правоснажно даном доношења, тј. 13.11.2006. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Претходно бранилац адв. Прелевић. Изволите колега Прелевићу?

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Ја бих молио веће да, обзиром да смо добили диск релативно касно за припрему одбране, ја бих молио да веће направи једну паузу од 45 минута зато што су оба окривљена изразила жељу да обаве још један разговор са браниоцем, ако је то у могућности?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немам ништа против. Дакле, сад је 9,50 сати. 45 минута браниоче? Дакле, у 10,30 сати да наставимо.

На предлог браниоца адв. Прелевића председник већа издаје

Н А Р Е Д Б У

Да се претрес прекине на 40 минута, ради додатних консултација оптужених са браниоцима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, наставићемо у 10,30 сати.

Настављено у 10,30 након паузе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сви смо ту?

Потом се прелази на

САСЛУШАЊЕ ОПТУЖЕНИХ

Претходно из суднице у засебну просторију је упућен друго-оптужени Стојановић Милош.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, ја вас молим да изведете господина Стојановића, а господине Поповићу изволите, приступите овде за овај пулт.

1. Опт. СРЕТЕН ПОПОВИЋ

Најпре упитан од стране председника већа исказује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Поповићу два питања: Прво, да ли сте разумели оптужницу? Ево чули сте и усмено, претходно сте је крајем августа добили у писменом облику, имали сте прилике и да је детаљно и са браниоцем разрадите, па Вас питам, дакле, да ли сте разумели оптужницу и то што Вам се ставља на терет њоме?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Господине председниче већа, господо чланови већа, уважени браниоче, тужиоче, разумео сам оптужницу са неким малим нејасноћама, што бих чисто хтео да поставим питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дајте да шта није јасно ако можемо у том смислу да разјаснимо. Изволите реците?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Као прво, у првом реду овде што у првој половини јула 1999. године за време, није ми јасно о којем времену се то ради, ево време које је доле у доњем контексту убачено, то није време оружаних сукоба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. То би сад већ, већ улазимо мало у зону одбране. У сваком случају оптужницом је тако формулисано за време, у контексту и у блиској вези са оружаним сукобом. Даље?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: У другом контексту овде први ред као припадник стране у сукобу. Тада када је то рађено ја нисам био припадник стране у сукобу него ја сам тада био радник Министарства унутрашњих послова, тако да ми то нешто није јасно како сам ја могао да будем страна у сукобу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, ево видите у самој оптужници тужилац тврди да се ради о сукобу између војних снага СРЈ, војске СРЈ и полицијских снага Републике Србије чији сте Ви били припадник, јел тако?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте ипак припадник полицијских снага Републике Србије, па је у том смислу као припадник стране у сукобу.

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: У четвртом контексту – лишили права на правилно и права на правично суђење оштећених Битићи. Ја не знам како сам могао да их лишим права на правилно суђење када овде сам већ, они су били преузети након што су били осуђени и пошто су изашли из затвора. Не знам које сам ја могао суђење њима да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Господине Поповићу, ја бих рекао да ове, у ствари ове Ваше примедбе, условно речено нејасноће ипак у ствари нису нејасноће. Сад већ улазимо мало у зону одбране и имаћете прилику да ту своју одбрану се осврнете на све ове тачке, него генерално. Ја сам Вас питао у том смислу да ли схватате које кривично дело Вам се ставља на терет и какве суштине и каквог описа.

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Схватам и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ова питања која Ви постављате то су свакако питања на која ће ово веће морати да одговори и зато служи суђење, али да бисмо до тога дошли ја бих Вам претходно поставио друго питање, мада на овај начин схватам да Ви помало улазите и у неку зону одбране, али моја је обавеза по закону да Вас питам да ли признајете да сте извршили ово кривично дело и своју кривичну одговорност или не?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не, нисам извршио ово кривично дело.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Оптужени исказује да је разумео шта му се ставља на терет оптужницом, а да не признаје да је извршио кривично дело које му се њоме ставља на терет ни своју кривичну одговорност.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Поповићу, по закону Ви не морате изнети Вашу одбрану, можете се бранити ћутањем, али ево ја сам схватио да Ви желите да изнесете Вашу одбрану кроз ова питања, кроз ове недоумице које малопре изнесте, то схватам као да желите да изнесете Вашу одбрану. Немојте ништа да Вам сугеришем, претпостављам да сте Ви са Вашим браниоцем договорили. Изволите реците да ли ћете изнети одбрану или не?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Господине председниче већа, ја остајем при изјави коју сам дао код истражног судије тако да оно што не буде јасно ту сам да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, желите да изнесете Вашу одбрану и у том смислу остајете при ономе што сте већ изјавили у истражном поступку и у оној фази предкривичног поступка?

Своју одбрану желим да изнесем и у том смислу бих у потпуности остао при одбрани коју сам изнео у претходном делу поступка, како у поступку истраге код истражног судије, тако и у предкривичном поступку када сам саслушаван од стране радника Службе за откривање ратних злочина, а у присуству свог браниоца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Поповићу, наравно да је Ваше право да Ви у једном несметаном казивању, дакле усменом, у обраћању овом већу, у једном усменом обраћању овом већу изнесете у кратким цртама Вашу одбрану. Изволите?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Овако, да не почињем кад сам дошао на обуку доле, дакле, 07.07.1999. године налазио сам се у Наставном центру у Петровом Селу као дежурни старешина, пошто тада је била пауза између две обуке које су биле, која је прошла и ова која је требала да почне 09.07.1999. године.

Негде по подне 07.07., пошто сам се налазио у центру и сређивао сам нешто око папирологије тамо што је требало, пошто су требали да наиђу припадници, зазвонио је телефон и са друге стране телефона је био, јавља се господин генерал Властимир Ђорђевић. Представио се, да ли је рекао Рођа овде или генерал Ђорђевић, сад не могу тачно да се сетим, то је стварно један дужи период био. Он је тражио био да ли је Горан Радосављевић ту. Ја сам му одговорио «господине генерале Горан није тренутно ту, да је на годишњем одмору, да тренутно сам ја овде» и представио сам се «потпоручник Поповић Сретен, помоћник Наставног центра за обуку». Тада је он казао «види Попе сутра обезбеди једно три момка да се сутра јаве у Окружном затвору у Прокупљу јер треба да обезбеде да се нека лице пребаце ту до тебе у Петрово Село, где ћеш их ти задржати до доласка колега које ће да их преузму даље». Ја сам рекао да сам разумео то и на томе се завршио тај разговор.

После тога, ја сам позвао Стојановић Милоша, пошто се код њега тренутно налазио ауто службени који смо имали на располагању и рекао сам му био да види да обезбеди једно два момка који су најближи ту из околине Прокупља пошто моји људи који су радили већина њих је била ту, која живе у окружењу и да су близу у Прокупљу и да ми јави кога је могао да нађе пошто тад сви су се већ људи разишли, оно било је расељавање са Косова тако да нисмо могли да знамо ко је ту а ко није.

Он је након дужег времена, сад не знам колико је отприлике прошло, звао ме, јавио ми да је обезбедио Стаменковић Дејана и Николић Александра.

Ја сам му рекао да види да сутра обавезно са њима отидне, да се јави у Окружни затвор, ако нешто не буде јасно да види да сврати код начелника у СУП Прокупље и то се на томе завршило.

Сутрадан, не знам колико је било отприлике времена, он ме је звао да је преузео лица и ја сам онда размишљајући, пошто сам био сам у објекту, а имао сам доста обавеза око регулисања спискова, просторија, пошто је већ требало да почне обука, шта фали од опреме и ово, где могу да их оставим, а да не би морао да водим много рачуна о њима јер сам тренутно, кажем вам, био сам сам ту у Наставном центру. Онда ми је пало на памет, имали смо доле једну просторију која је била под кључем. Ту смо држали наоружање и муницију и пошто је имала метална врата, имале су решетке, имала је вода унутра тако да, значи нисам могао много да размишљам око њих и да водим рачуна, да би могао ове друге успутне послове да обављам. Ја сам испразнио тај магацин. Били су ту рафови, даске, које су уједно служиле за полице, за муницију и ово и оставио сам пар ћебади и почео даље нешто да регулишем тамо.

Не знам негде колико је сати било по подне већ, значи касније по подне је било долази Милош Стојановић са возилом «голфом», Стаменковић Дејан и Николић Александар и цип беле боје «пајер» са таблицама у којем су била ова три лица.

Када су они стигли, ја сам са Милошем, Стаменковићем и Николићем извео лица, ставио сам их доле. Приликом вођења у просторије питао сам их «имате ли шта код себе», они су само рекли да немају ништа, један од њих мислим да је овај најстарији, пошто касније кроз то сам упознао да двојица добро баратају српски језик, овај трећи није баш толико. Он ми је само казао да има папире неке и извадио је из задњег џепа. Ту је био један папир, да ли је била пресуда или да ли је било решење о пуштању из затвора, не знам, нисам толико обратио пажњу на то и биле су неке картице. Ја сам питао шта су вам ове картице, он ми је казао да су то полиса осигурања и да је то животно осигурање од стране, јер су они амерички држављани и то су тамо извадили. Тада сам видео да се ради о страним држављанима.

Пошто сам видео већ то да су страни држављани, да не би момци негодовали, нисам ни знао шта је повод њиховог, могао сам само да претпоставим, шта је повод њиховог доласка овде у камп. Ја сам им рекао био да неће бити никаквих проблема, да треба да буду највероватније депортовани пошто су страни држављани и да се види код које границе где ће да их депортују. Око те депортације нисам ја имао толико искуства да бих могао детаљно да им објасним шта и како.

Затворио сам их, отишао сам и узео сам храну у кухињи, узео сам неку флашу сока, воду неку и три ланч пакета, храну неку. Шта је било од хране не могу да се сетим, пошто је стварно велики период био, нисам толико давао томе значаја да би сад имао тачно детаље шта и то.

Однео сам им ту храну и ово и онда смо отишли горе. У међувремену, ја сам возачу «пајера» рекао да може да иде, да је слободан. Да ли је он остао

био, док сам ја одвео браћу доле, да попије кафу и да ли је узео храну, стварно то не знам, не могу да се сетим, углавном отишао је био.

Онда смо остали ја, Стаменковић, Милош Стојановић и Николић, ушли смо код мене у канцеларију да попричамо мало, пошто се нисмо дуже времена видели, да видимо где се ко и како снашао од породице и осталих мојих људи и тако смо започели причу, почели да пијемо кафу и онда већ је почело буквално да пада мрак. Ја сам рекао ајде да остану да спреме вечеру ови из кухиње и предложио сам, пошто је већ касно да нема потребе да иду, да се враћају пошто Милош треба да пребаци њих после до Прокупља, па од Прокупља до Крушевца и ово кад би стигли, рекох ајде да остану ту да преноћимо па сутрадан после доручка нека крену да се врате свако својим путем.

Онда је даље, да ли Стаменковић или Николић, стварно не знам који од њих двојице, предложио таман пошто нисам био никада у Кладову идем да видим како изгледа, да изађе мало увече. Рекох нема проблема можете да изађете. Једна од особља из кухиње, девојка једна, пошто је чула била тај разговор, таман каже пошто идете да пођемо и нас две са вама, ето да прошетамо мало, пошто почињу обуке после и нећемо имати кад. Нема проблема, они су рекли, може. Они су вечерали, отишли су.

Ја и Стојановић смо остали ту и онда је поново телефон зазвонио, јавља се поново господин генерал Властимир Ђорђевић и пита да ли се Гури јављао, ја сам му рекао да Гури се није јављао. «Да ли је завршен посао? Јесте посао је завршен, лица су ту, нема никаквих проблема. Хоће ли да долази?» Ја сам му рекао највероватније да би требало да дође 10-ог, пошто 10-ог почиње обука, да ли ће да дође он или Ђеро, не знам, али у том периоду кад почиње обука и ово онда он долази, пошто је већ тамо био на годишњем одмору. Он је питао поново «Кад почиње обука»? Рекох обука почиње 10-ог, 9-ог увече долазе припадници тако да у том интервалу је могуће. Онда је он казао: «Види сутра ће да дођу колеге да преузму лица». Ја сам рекао разумем и онда сам питао: «Господине генерале да ли треба да заведем неку евиденцију, нешто да пишем». Он је међутим рекао не, нема потребе да пишеш, све што се ради ради се овде у Београду и заводи се, има само да урадиш то што си урадио. Ја сам рекао разумем и нисам га питао ко долази и у колико сати долази.

Сутра ујутру, не знам кад су се вратили Стаменковић и Николић из града, можда сам их чуо, а можда и нисам, нисам толико томе дао значаја и кад смо се пробудили ујутру онда је почео разговор онако чисто другарски како су били, како су прошли, мало на шали. Ја сам у међувремену отишао да видим доле браћу Битићи и уједно да видим да ли имају храну. Кад сам отишао доле они су већ били. Ја сам питао да ли има потребе, да ли су ишли у WC, они су казали да су били у WC-у. Ја сам рекао где сте могли да будете у WC-у. Каже има овде пошто је на средини собе била отпуст за отпадну воду, а била је близу и чесма доле. Онда смо почели, ајде чисто мало да их ослободим, да људи не мисле бога питај шта и то, почнем да разговарам са њима (одакле су, шта су) и онда један од њих ми је рекао да су сви рођена

браћа, да су живели у Америци, да су дошли овде да виде породицу, пошто је већ био рат, а рат се већ био завршавао, да су им ту остали мајка, брат и сестра и да, мислим, сећање ме овако држи, да су рекли да им је сестра непокретна, нешто је била болесна, а шта је у питању, не могу сад толико да се сетим.

Ја сам их онда питао разлог зашто су били ухапшени. Онда су ми они испричали да су имали неке комшије ту ромске националности који су живели у Краљеву и они су их замолили да их пребаце до границе и они су их пребацили тако да су се збунили и ваљда да су прошли границу и да их је ту негде на пункту полиција зауставила. Чуди их ово шта ће овде, зашто су овде дошли, они су требали да буду депортовани у Мердаре. Ја сам рекао да неће бити никаквих проблема, управо синоћ су звали, данас ће доћи колеге да их преузму и онда сам отишао.

Онда су ови, пошто су доручковали, Милош и Стаменковић, они су отишли са аутом, не знам колико је било сати 10, 11, не знам које је време било, али углавном после доручка.

Негде око 12, 1 већ, чак је депешом већ било одређено да, одређен је период био до ког времена треба да стигну припадници на обуку, значи увече би се рачунао дан доласка а сутра би се рачунао као обука. Почели су да долазе и стигла је нека група, не знам из којег је секретаријата тачно та група дошла, највероватније нека која је ближа ту. Ја сам им онда рекао момци оставите ствари ту на писти док се не сакупе, не дође остатак људства и ово, па онда када буду сви дошли, да не би се понављало стално које су обавезе и задаци и ту нека мало прошетају још, немају шта конкретно, па после ћемо да почнемо са обуком.

Ја, док сам писао те спискове, правио и гледао ко је дошао, ко није дошао, ко ће где у којој соби да буде распоређен, и неко ми је од ових припадника пришао, дошао је у канцеларију «командире, командире нека лица доле зову командира». Ја сам се сетио да сам заборавио да им однесем храну, отишао сам, узео сам храну, питали су шта је ово зашто ови не долазе, ја сам рекао да их очекујем сваког тренутка кад ће да дођу, рекао сам видећемо.

После неког времена стигли су и инструктори из ЈСО који су требали да изводе обуку. Њиховим доласком у Наставни центар, ја сам донекле што се тиче обуке, не обуке него мој део посла завршио. Њима сам предао спискове, рекао ко је дошао, ко није дошао. Е сад да ли су дошли сви или нису дошли, господине судија, ја стварно не могу да се сетим. Ја сам од тада до '99. до сад 2005. године, негде око 70, 80, ако не више, обука изводио. Сад да ли бих могао да се сетим детаља, у које време је то било, не знам.

Предао сам руководиоцу тима спискове и ово. Тад их је он преузео, сакупио их је, обавио разговор шта, како издају наређења и која, како је кућни ред, какво је понашање, тако да ја, пошто сам њима то већ био предао, већ је било касно, прилегао сам био да се одморим мало пошто цео дан сам трчкарао, радио то што сам требао да радим.

Негде, сад да ли је било 20, између 22 и 24 сати, који је временски период био, не знам. Знао звао ме је стражар. Да ли ме је звао радио везом, да ли ми је куцао, не могу да се сетим, мислим радио везом и рекао је да ме траже нека лица. Ја сам изашао. Сад не знам, било је возило паркирано испред капије и овамо, он је стајао једно пар десет метара од возила према писти. Ја сам стигао до писте тамо до њега. Он се представио да је колега, да ли је рекао да је из Београда или је рекао из Министарства унутршњих послова, не знам конкретно шта, углавном знам да се представио као колега и рекао је дошли смо по лица. Ја сам рекао ајде хоћете да уђете мало да попијете кафу, да се одморите и већ касно је било и рекох да видимо јел треба нешто да се изврши нека примопредаја да знам коме сам предао лица. Међутим, овај је био мало дрзак, пошто ме је то мало било и погодило и онда не знам шта је био повод. Види колега много хоћеш да питаш, много хоћеш да знаш, све што те интересује зови Београд. Мене је то мало право да вам кажем, погодило. Рекао сам нема проблема, отишао сам до просторије где су браћа била закључана и рекао сам ајде момци дошли су колеге да вас преузму. Одвео сам их до возила. Буквално, да ли је ушао један или други још, овај како улази у возило ја нисам хтео да се рукујем са колегама само сам рекао колеге срећан пут, до виђења, видимо се и ја сам отишао у канцеларију где сам одмарао.

Они, пошто нису могли ту да се окрену, није била подигнута рампа, они су отишли били продужили на горе. Даље шта је било, да ли су се они вратили или продужили право, није ми познато јер нисам толико обраћао пажњу, јер кажем погодило ме било његово понашање које је било претходно.

То је било то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су отишли? Кажете нису могли да окрену?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Па како је пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они су ушли на рампу унутра?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Нису ушли на рампу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пред рампом?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Нису ушли, возило је радило било, јер кад сам га питао био јел хоћеш да попијеш кафу он је рекао не могу журимо се нешто и тако је то остало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, кад су ушли у круг кроз рампу?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Нису ушли, ушао је само овај колега, возило није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Возило није?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Једним делом кола.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви кажете, у истражном поступку сте рекли да су отишли путем који води ка кући Љубе домара?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Ка кући Љубе домара. Ја кажем, пошто нису могли да се окрену ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то пут редован којим су и дошли?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Возило како је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај пут према кући Љубе домара?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Возило како је било окренуто нису дошли одоздо, него су дошли одозго из правца Кладова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Кладова?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И продужили су право према тој кући Љубе домара?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Према кући Љубе домара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То не знате да ли су тамо негде окренули па се вратили назад или шта су?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Да ли су се тамо негде окренули или су се вратили назад или су продужили право, ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли се може поред куће Љубе домара отићи негде и изаћи на неки пут за Београд и тако?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Има, може, то је ипак већ почетак села, онда иде се доле дубље у село.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али то није пут који ви користите да долазите у Наставни центар?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не, ми кад долазимо, пошто долазимо с овим већим возилима, аутобус и ово, онда мора овим путем овамо да се долази, а било које друго може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико их је ту са тим џипом?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Био је сувозач, који је седео за возилом пошто је радило, био је овај који је, возач заправо, извините. Био је сувозач овај који је био и лице које је било позади.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, тројица?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Тројица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су обучени? Овога сте видели ипак добро. Да ли је и он долазио са Вама до ове просторије где сте држали оштећене?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не, није он ме је сачекао ту био. Ја не знам ни ја како сам тада био обучен и Милош и Стаменковић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су били у униформама или су били?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не, били су у цивилу, да ли су биле фармерице, да ли јакна горе кожна, тамне боје углавном је било. Сад шта су имали даље тренерке или панталоне, јакна или само тренерке доња и горња, не могу да се сетим јер стварно је то већ 7 година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то возило је? Да ли знате које, које таблице има?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Таблице нисам могао да видим зато што је стварно ту лоше осветљење. Светлост је била једино од објекта тамо што је, а било је тамне боје. Да ли је било тегет, црно или зелено, углавном затворена боја. У мраку се видело да је тамна боја, није била светла боја, а таблице нисам могао да видим које.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте и сами ту изразили једну дилему да ли треба нешто да се потпише коме сте Ви то предали када је овај прокоментарисао да много питате и много хоћете да знате?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не, нисам оставио дилему него ја то чисто онако сам хтео да видим пошто није ми био рекао тад, чисто да би видео како се зове. Иначе, нисам имао разлога да стављам дилему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, ипак треба неком да дате три човека?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Нисам имао потребе да дајем икакву дилему око тога што се тиче, јер мени је генерал рекао да треба да дођу лица. Лица долазе и траже лица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сам хтео да Вас питам – кога траже, шта кажу?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Дошли смо по лица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само дошли смо по лица?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Да. Значи, није могао да зна неко трећи, четврти или пети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није било прича, ни Битиће, ни Албанце, ни ништа, дошли смо по лица?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Дошли смо по лица која се налазе код вас и ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У том смислу није било никакве дилеме? Ајмо се вратити на сам почетак ових дешавања, бар у овом Вашем делу Ваших сазнања, а то почиње са тим телефонским позивом генерала Ђорђевића. Генерал Ђорђевић је шта био у то време?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Он је био начелник Ресора јавне безбедности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јавне безбедности? Да ли сте га Ви лично познавали?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Уједно и помоћник министра значио био је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, и помоћник министра?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Познавао сам га лично јер је и доле са Косова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је доле са Косова, из дешавања са Косова или?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не, не, за време дешавања на Косову био је доле и познавао сам га одоздо пошто имао сам више акција где сам радио, где је био и он и он је руководио. Имали смо прилике да се сретнемо и то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали прилике да са њим комуницирате и телефоном?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Па нисам имао прилике да комуницирам телефоном, али чим је рекао Попе, значи знамо се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то сам хтео да Вас питам, то сам себи евидентирао да Вам се он обратио са «Попе», то је ипак Ваш надимак, претпостављам да га не знају баш сви?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Зна, зато што ме зна од раније, а то је једини старешина до сада што сам ја могао да видим који не разговара са људима службено строго, него увек воли да мало кроз шалу и опушта људе, значи нема везе однос висок официр, нижи официр или полицајац. Значи, ако зна полицајца он га не ословљава «еј, ти», значи строго службено, него чисто оно на другарској основи, јер такав је имао став према и старешинама и према радницима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви имате икакве дилеме о томе ко Вас зове?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не, нисам био ни у каквој дилеми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никакве дилеме? Дакле, то је по Вама сигурно генерал Ђорђевић, звани «Рођа»?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Убеђен сам чисто зато што знам «добро вече, добро вече, јел Горан ту, Гури», јер Гурија исто по надимку, рекао је генерал Ђорђевић. Е кад је рекао «Попе» већ ми је све било јасно, није имало потребе да се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта он Вама тачно каже? Какве Вам све информације тачно пружи о томе кога то треба преузети тамо? Да ли три лица из затвора у Прокупљу, или тројицу браће или, да сад не сугеришем ја, шта Вам тачно каже?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Нисам ја знао да су то браћа док нису дошла ујутру, док их није Милош довео, кад сам видео ону полису осигурања, да су рекли да су браћа и да су амерички држављани. Ја нисам знао да су браћа, знао сам да су Албанци зато што је рекао био да треба да идем да организујем да се преузму три Албанца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Три Албанца? Дакле, то је било три Албанца из затвора у Прокупљу?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ишта објаснио ближе како да се уради тај задатак, колико људи да ви ангажујете?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Он је само мени казао да ја обезбедим два-три момка који ће да иду да се спроведу лица из Прокупља до Петровог Села где ћу их ја задржати док не дође неко да их преузме. То је био мој задатак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било приче о томе да како они треба да буду обучени? Да ли у цивилу да иду? Да ли да иду у униформама, наоружани, са лисицама, било шта у том смислу?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не, није ми говорио око тога где, како, да се обезбеђује, да се спроведе. Значи, они су момци имали свој посао чисто спроводничку делатност, да ли у униформи, да ли ово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е, да ли сте онда Ви у том смислу шта са Стојановићем разговарали баш везано о тим детаљима?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не, ја сам само рекао Милошу да је звао Рођа и да је рекао да треба сутра да нађем три лица пошто ти имаш возилу ту најближе и има људи који су ту у близини Прокупља, већином су из његовог одељења, пошто је он командир одељења, да он види ко је доступан, с ким може. Ја не могу да кажем зови Сретена, а Сретен тренутно није ту, него кога буде, с ким буде ступио у контакт, кога буде нашао, није битно, да обезбеди, а услов је био, пошто ја већ не знам колико је сати било кад сам ја њега увече звао да он не би сад са возилом ишао, да сам на пример неког нашао у Куршумлији или, значи само ко је близу Прокупља, а има ту Житорађе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Остаје ми ту нејасно мало. Ви сте у Наставном центру од када? Да ли од самог формирања или?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Мислите уопште?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Откад Ви радите у Наставном центру, откад сте Ви запослени у Наставном центру?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Наставни центар је за Посебне јединице полиције почео по депеши од 01.06.1999. године, па до 01.08.1999. године, тад је било по депеши Ресора јавне безбедности да се изводи обука са припадницима Посебних јединица полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас питам откад сте Ви тамо распоређени?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Ја сам, значи депешом већ био распоређен по правилу од 1-ог, међутим, има ту једна друга ствар. 07.06. од 01. до 07. имали смо групу на обуци. У тој групи на обуци су била два вода која су била са територије Косова. Пошто је требало тад, ваљда је било потписивање Комановског споразума, 9-ог је ваљда било, мене је Горан звао из Приштине и рекао ми је «Поповићу покупи та два вода, стиже ти аутобус», аутобуси одакле да ли из Приштине, из Београда, не знам одакле је било и он ми је рекао да сакупим те људе и да сутра ујутру рано кренем и да вратим људе на Косово да би могли да сместе своје породице, тако да ја, значи негде од 7-ог до 1-ог, до 02.07. ја сам буквално био што доле, до 13-ог сам био на Косову, од 13-ог сам гледао да видим где ћу да сместим породицу, стан. Тад је било и упис око деце у школу и тада да повремено сам ишао у Петрово Село, а скоро више сам био овамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Више сте били ангажовани на решавању ових проблема породичних?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Тако да сам ја значи од 2-ог, или 3-ог седмог био на у Центру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, претходно, ако сам Вас добро схватио Ви сте били командир вода?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Овде у.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Претходно, дакле, за време рата?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: За време рата сам био командир извиђачког диверзантског одреда и шеф ОПГ тима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: то је ОПГ тим?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Један део.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да? Стојановић је?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Стојановић је био командир одељења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Једног одељења?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је, овде се тврди у склопу 124. бригаде, ако сам добро пратио, 124. интервентне бригаде, где је она лоцирана била?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: У Приштини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Приштини?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: У Приштини је била лоцирана до 17-ог. 16-ог и 17-ог су се повукле снаге војске Републике Србије и Црне Горе и МУП-а (16. и 17.06.).

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то бригада за време ратних дејстава деловала и на реону Суве Реке?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Извините, хоћете да поновите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Та бригада, да ли је дејствовала, деловала, изводила акције и за време рата и на теренима Суве Реке?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не, пошто је то већином део овамо Урошевац, Гњилане.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јер Ви овде наводите да сте имали тзв. тешке патроле на путу Малишево-Сува Река или тако нешто?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Малишево је било једном приликом када су биле презеле терористичке, терористи од стране Ослободилачке војске Косова, а морало је да се држи та станица полиције и онда једном приликом ја са мојим ОПГ-ом сам држао ту станицу полиције и онда у договору са, то је први пут било да је отворен тај пут. Само да кажем шта је био разлог, фарса ја то не знам, уз сагласност са ОСЦ-ом и ко је већ тада био од стране посматрача, је било да тај пут мора да буде отворен, из којих разлога ја не знам, да буде отворен Малишево-Сува Река. Ја сам имао задатак да са радницима, са тим припадницима ОСЦ-а из Малишева и друга група из Призрена да из Суве Реке да се сретнемо чисто да отворимо да буде ето да се радило да је тај пут отворен. Међутим, ми смо прошли тај пут и вратили и више никад се није долазило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Дакле, 01.06. сте Ви у Наставном центру, Ви сте ту помоћник команданта и Ви један и други је Ђерић, јел тако? Где је ту Стојановић?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Стојановић тада ту није био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он на неки начин радно ангажован у овом Наставном центру?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Јесте, био је радно ангажован зато што 30.05. из Приштине смо дотерали средства са којима би требало да се изводи обука, масовно техничка средства, што возила, што нешто од наоружања, што опрема и да сам ја тад, пошто сам био овамо као руководилац, уједно и да ангажујем моје људе који би да пребацимо та техничка средства (возила, била је нека камп приколица, наоружање страно, уопште наоружање и опрема од униформи што је било).

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он имао неко решење о распоређивању на том месту?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Свхатио сам да сте Ви имали?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Они су после тога, нису били распоређени уопште него су били на чекању где негде да се ангажује да ускоче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је све, Ви говорите о томе да треба да дође следећа група за обуку. Ко је све у Центру?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Тада када сам ја био?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада овог 07.07. јел тако?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Ја сам значи дошао негде од 3. и наставио сам док је дошла ова група за извођење обуке. Значи, 3., 4., 5., 6., 7., 8., 9., 10. и можда до 11., 12. и шта ја знам, па сам можда и ја после отишао док нису дошли они. Само је било особље из кухиње пошто је била велика пауза. Прва група је била од 1-ог до 14-ог прва обука.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од 1-ог до 14.06.?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: А од 14.06. до 10-ог је била слободна, празна, објекат је био празан, е сад кухиња мора да се врши дератизација, да се прегледа шта има од хране и кувари су дошли. Колико су дана раније, ја знам да су они тог дана били кад сам ја био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Били су тог дана ту? Колико је њих да ли знате? Поменуште те две неке раднице из кухиње?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не могу да се сетим колико их је било. Знам отприлике шта сачињава један састав који треба да буде у кухињи, значи, главни кувар, магационер, перачице, спремачице, значи њих ваљда 5-6, 4, не знам значи бројно стање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ту и овај Љуба домар?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Љуба домар има кућу горе, он је повремено ту долазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је претпостављам ту стално, тај домар?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Долази ту ако нам затреба чисто ако затреба да се неки ексер закује пошто он обавља физичке послове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И само Ви и никог више нема, ниједног полицајца? Значи, нема ни неке стражарске службе?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Нема, није имало потребе пошто објекат је био запуштен иако се била изводила обука због бомбардовања и онда после тога је требало да се то покоси да ипак личи, због змија и онда Ђера је био остао, пошто сам ја имао ове проблеме и са Љубом тако сређивали су тај камп, пошто има стадион, полигон, има стрелиште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви кажете ови су дошли сутрадан касније после подне Стојановић са овом двојицом и довели ову тројицу оштећених, па сте их тамо сместили, како Ви то кажете, па сам желео да Вас питам. Ви рекосте да сте им однели неку храну, ланч пакете. Од кога сте то узели, где сте узели то?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Из кухиње.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из кухиње? Да ли пишете неко требовање у том смислу људима у кухињи или једноставно узмете колико хоћете тога?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Као руководилац обуке, значи кухињу за почетак, ми им кажемо, овде сад нисам могао ту да им кажем колико је стање. Ја одем и кажем дај ми три оброка. Он зна да је издао три оброка, после тога се потписује. Значи, потпише или Горан, или Ђера, ако није Ђера Горан, онда ја. Значи, ја то верификујем, ја погледам да ли се ради о томе или не. Њих није интересовало за кога се узимало и коме сам узимао. Њима је битан улаз, излаз и да се потпише фактура оно што су они предали. Ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, у смислу што тада у том тренутку, ако ја добро схватам су само ти људи из кухиње и само сте Ви ту од припадника полиције, па је дошао Стојановић са овом двојицом и Ви сад требају ланч пакете иако ови вечерају па ће са девојкама касније изаћи ван, па у том смислу да ли Вас је неко нешто питао, чему ланч пакети сад кад ево вечерали сте, узимате ланч пакете, односно претходно сте узели ланч пакете а долазите овамо на вечеру? Да ли је у том смислу било неких питања?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Нема разлога да питају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема потребе?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Њихово је да. Ја сам старешина ту, ја одговарам за то, значи, ја гарантујем да нема разлога да нешто буде сумњиво па да ме питају зашто и тако, а уосталом радници су, то је други ресор, нема везе са нама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је храна коју сте им однели, те вечери и сутрадан?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: И сутрадан после, пошто сам се занео био, пошто ме је неко од припадника позвао и казао да неко зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које је то доба дана било (пре подне, после подне, предвече)?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Па ту негде, кажем Вам, значи негде прва група почела је да долази од 12, 1, сад кажем Вам не могу да се сетим стварно јер велики је то период времена, али да кажемо ајде 1 сат, 12, 2, тај период је отприлике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то је тај други оброк који сте им Ви однели?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Али само да вам кажем, у том obroку ту се није гледало да ли је то сендвич или шта је. Ако узмем нпр. троделни, то је обично ланч пакет, нпр. има дводелни, троделни. Значи, није се гледало шта отприлике јер они су можда мислили да сам ја то узимао и за мене, они не гледају шта ће да ставе унутра, колико ће да ставе, ако мислите због хране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекосте тамо је било воде?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Има вода, има проток доле за отпадну воду и како се каже, али то је био магацин, па због тога сам...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да расправимо то питање. Ви сте данас рекли кад су они доведени и кад су одведени, па би се из тога дало, могло би се на неки начин оријентационо рачунати време боравка и задржавања, што је можда дан и по и рецимо тако некако?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У истрази сте у два наврата говорили о томе, мада сте после опет то определили на 30 до 40 сати говорили сте од 3 до 4 дана?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Овако, зашто је то било. Знам да сам их преузео један дан, зато вам кажем, пошто је стварно дужи период био, знам да сам их узео дана 08. али нисам био сигуран кад је почела обука, а знам да сам их предао први дан почетка обуке и зато сам, нисам био сигуран да обука почиње, ја сам мислио да је почела 9-ог, односно да је почела 11-ог, 12-ог. Због тога сам направио тај период да је од 8-ог до 11-ог је могло да буде три

дана, од 8-ог до 12-ог је могло да буде четири дана, од 8-ог до 10-ог је два дана, односно од 8-ог до 9-ог је дан и по. Само због тога тај период сам био погрешно зато што знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На основу чега сте сада сигурни, ево у ове датуме 07.07., па?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Сигуран сам зато што кроз списе видео сам да је обука почела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, кад сте извршили мало увид у списе и све ове папире, имали сте и времена да све то проучите и погледате па да се и подсетите?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Да, само због тога је била грешка у тим данима, ништа друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде је остало да је Вама, бар тако је констатовано у овом записнику пред радницима Службе, па сте Ви ту нешто објашњавали, мада ми баш није много јасно то објашњење. Кажете: «Позвао сам свог зета Милоша Стојановића». Да ли је он Вама зет?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Пре него што почне да се води тај записник код колега у УБПОК-у, знате опет метод рада, приче и онда смо разговарали били и онда дошли смо до тога, значи незван, неслужбено и ово, мислим кад смо разговарали и он каже добро јел могуће. Ја кажем добро слушајте људи да сам ја то урадио не бих прво увео Милоша Стојановића јер ми је зет, а не да било шта. Друго, имао сам толико времена на располагању од 2001. када сам дао изјаву до 2005. могао сам да намонтирам или да буде да немам везе, могао сам да кажем да нисам био ја уопште ту и кроз тај разговор како сам водио с њима, онда су они то убацили зет и ово, иначе службена радња је службена радња.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, да ли Вам је он стварно зет или не?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Стварно ми је зет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта то значи? Он је оженио Вашу сестру?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Оженио моју рођену сестру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вашу рођену сестру је оженио?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете да Вас је сутрадан Милош позвао и рекао Вам да је преузео оштећене у затвору. Како Вас је позвао? Јел сте имали мобилне телефоне за комуникацију или?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не, мобилни телефон код мене није доступан, имали смо два телефона.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Фиксна, специјал и редован фиксни?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На који од та два телефона Вас је он позвао и да ли евентуално знате?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не могу, јер стварно је то одавно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За специјал би било потребно да и тамо зове са неког специјала, јел тако?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Управо баш, у праву сте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате сад ту неку представу одакле Вас је он звао? Да ли је он имао мобилни телефон па да?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Он је имао, Милош је имао мобилни, е сад не знам одакле ме је звао, а да ли је с мобилног, углавном знам да ми је јавио. Највероватније с мобилног.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде у истрази Ви рекосте да је то било у јутарњим часовима када Вас је он позвао да је преузео оштећене?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: У јутарњим сатима је требао да се јави тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него да Вас је позвао да је преузео већ?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Па ја рачунам јутарње до 12 сати то је пре подне, после подне зна се од кад се рачуна. Ја нисам рекао децидирано од колико сати, тако да не могу и то да одредим баш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Но добро, отом-потом ћемо видети зато што тамо из списка имамо и неке податке, али кажем отом-потом кад уђемо у доказни поступак, имамо и неке податке кад је он тачно преузео оштећене у затвору у Прокупљу, односно испред тамо затвора.

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Знате шта? Има мало ту сад да не испада, мало наш говор с југа је другачији и сад не знам како ће која реч да се мери, у контексту како ће ко да схвати и то, па због тога јутарњи, ако сам рекао јутарњи то значи да је то тај преподневни период, значи негде. Због тога сам мислио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, јасно без неког посебног опредељивања у том смислу. Можете ли нам рећи да ли сте Ви вршили претрес оштећених када су доведени на било који начин?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не. Нисам имао потребе. Мало пре сам вам и казао био и питао сам јел имате шта код себе, где је овај један извадио и показао то што има. Нисам имао потребе да вршим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су показивали што друго или можда да ли Вам је Милош показао или предао неке њихове ствари?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не, Милош ми није ништа дао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какве фотографије, беџеве, било што слично?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су били у цивилу?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: У цивилу су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте да сте разговарали са њима. Да ли сте са њима разговарали у смислу да ли су се борили на страни ОВК за време рата?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не, нисам хтео да разговарам уопште о томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви уопште имали сазнања у том неком смислу ко су, шта су, шта су радили по доласку из Америке итд., итд.?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Нисам. Управо сам их и питао био, значи само разлог због чега су били затворени и они што су ми рекли да су дошли да виде ту своју породицу и рекао сам мало пре брата, мајку и сестру. Сад верујте да је то све избледело, али чули су наводно да су им погинули сви, па онда су

дошли да виде шта је и како је и то, а око тих ратних дејстава нисам имао потребе да их питам ништа јер видим да су људи узели да воде ове из Краљева да их пребаце, а човек који је ратовао не верујем да би дошао да помогне и да пребаци некога, неку породицу у Србију, барем по неким мојим схватањима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знам да ли сте у том смислу што разговарали још са генералом Ђорђевићем када Вас је назвао други пут и када Вам је рекао да ће доћи неко да их преузме па да Вас пита да ли је било неке приче о томе шта ће бити са њима, да ли се води неки поступак против њих, да ли Вам је било шта у том смислу рекао? Ви сте говорили нешто и о томе о неким евиденцијама?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Без обзира што ме је знао лично, ипак је он генерал, ја сам потпоручник тад био, није моје да ја питам шта ће да буде с њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте да је он овако мало народски човек. Ја сад то кажем народски, јер сам тако схватио Ваш опис његове комуникације?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Да, начин његовог опхођења и обраћања, али ја сам такав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па у том смислу да ли је рекао и нешто више него што сте га Ви питали?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Ја сам само питао оно што треба да питам да ли треба да се заводи неки папири и ово пошто је, рекао је не, све што треба ради се овамо у Београду, неће бити проблема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква је била Ваша представа о томе што су они ту, шта ће бити са њима, о чему се ради, зашто све то тако? Разумете?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Чим сам видео, пошто су ми они већ рекли ујутру оно кад смо разговарали били због чега су дошли и да су их они осудили због тога и да су они прешли били Албанију без пасоша и ово и да су осуђени због граничног тог прекршаја, царинског прекршаја, ја сам убеђен био да ће они да их депортују. Е сад само у коју земљу, у коју државу, то не знам посао како иде те депортације.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Полиција има своју службу?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Само за то, тако да не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пограничне полиције, управа за странце или како већ, то они раде?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Немам ја искуства око тога, али моје је прво било, значи депортација, шта ће друго да буде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте и раније били у ситуацији да од тако високих полицијских званичника, ево то је начелник Ресора јавне безбедности, да примите усмено наређење «Попе» уради то и то?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: У служби полиције ја сам на пример радим као полицајац од '83. године. Мени први непосредни старешина, мало ћу да одужим ово, непосредни старешина је био на пример командир станице полиције. При станици полиције се формирају Посебне јединице полиције

које се ангажују у одређеним пословима и задацима. Кад се ја ангажујем као припадник Посебних јединица, ја више немам шта са мојим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са оном базном станицом?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Немам са матичном. Онда сам тад припадник 124. интервентне. Командант 124. интервентне бригаде је Жарко Браховић. Кад се ја ангажујем депешом начелника Ресора јавне безбедности који доноси одлуку да се изводи обука у Петровом Селу у периоду том и том, од тад и тад, где, за руководиоца обуке одређујем, значи било је буквално тако, ја мислим да има негде депеша у списима, одређујем за руководиоца Центра овог Горана Радосављевића, њему за помоћнике Радомира Ђерића и Поповић Сретена. Моје, коме ја директно полажем рачуне, ја полажем значи Горану Радосављевићу и након тога ником другом, осим оне ко је написао депешу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Начелнику Ресора јавне безбедности?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Начелнику Ресора јавне безбедности, хијерархијски мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то наређење, то јесте наређење Вашег претпостављеног овог типа, да ли је оно уобичајено у вашој личној пракси у смислу да добијате усмена наређења и да их извршавате, да о томе не остављате никаквог трага, никакве евиденције, никаквих белешки нигде? Разумете?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Ако ми дозволите ево књига која се учи у Вишој школи унутрашњих послова, «Организација и послови униформисаних припадника полиције», па бих волео да је уврстите као предмет, страна та, види се да могу да се издају усмена наређења у којим условима, закон... ево их овде па ако хоћете да погледате или ако хоћете да ја прочитам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него само реците?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Може да се приме усмена наређења од непосредног. Ево ако хоћете да приложим у спис и да кажем која страна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, прописе нећемо. Претпостављам да говорите о неком пропису?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прописе нећемо изводити као доказе наравно јер њих имамо на неки други начин.

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: То је значи «Додела задатака субординацијом или командовањем», те непосредно даје у којим ситуацијама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте Ви сазнали, у ствари шта се десило са овом тројицом? Шта је са њима било?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Па не знам да ли смо били доле у КЗБ или где, не знам, преко новинама је већ почело да се прича о гробницама, прво хладњаче неке тамо и ово што је било и онда кад су се откопале те гробнице горе да су пронашли браћу Битићи. Да вам кажем право нисам ни знао да су, ја можда сам тад знао да су браћа Битићи али нисам знао да су то они, е после браћа Битићи, браћа Битићи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте то презиме Ви први пут чули?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Могуће да сам ја чуо и тад кад сам видео оне, али нисам давао значаја да су то та браћа Битићи. После кад је било да су браћа Битићи, да су амерички држављани онда сам видео преко телевизије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево овде у оптужници се тврди да су они есхумирани из гробнице која је на 500 метара од Наставног центра? Значи, према томе би се дало закључити да су ту или да су ту страдали или да су ту након страдања укопани?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Господине председниче већа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате представу, Ви сте тамо дуго били, где је то у ствари тамо код Наставног центра?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Ја нисам знао док нисам касније долазио био нешто, јер после тога је почела да се изводи обука за припаднике Жандармерије где сам ја руководилац био обуке, али и онда сам тек тад ишао да видим где су биле те, биле су те пирамиде. Петсто метара је ваздушна линија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је 500 метара ваздушна линија?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Ваздушне линије. Између објекта и ово, сад треба да се иде на лице места тамо па ће да се види, не могу ништа да кажем око тога. Не знам зашто бих, немам шта да причам о томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оно што сам хтео да Вас питам јесте да ли је то сад на том путу куда је отишао овај цип, значи од Наставног центра ка кући Љубе домара, па сад да ли је то сад на том путу?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Видите, то је пут, ми смо поред пута, с леве стране поред пута је Љуба домар, с десне стране има путељак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је далеко од капије?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Од наше капије има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По неким Вашим проценама?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Неких да кажем 300-400 метара где се скреће на споредан пут, путељак, сеоски путељак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Путељак где се приђе кући Љубе домара?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не, него десно где се налазе ове пирамиде, Љуба домар је још доле и ако би требали да се окрену онда би морали тек онда код Љубе, код Љубе је велики простор, ту има бара нека и ово. Него ја сам мислио да ме питате за отприлике место где је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је, првенствено то и сад да пробамо да лоцирамо где је ту кућа Љубе домара, какав је пут и то?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Пут је одлучан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то сад, што би рекли, на истом путу да би се са капије Наставног центра дошло аутомобилом до места где су есхумирани оштећени? Да ли се иде у правцу Љубе домара или се прође кућа Љубе домара или се уде у неком другом правцу супротном, то Вас питам?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Иде камп, главни пут, па има стаза или сад пут даље десно, неких 50-ак, 100, 200 метара колико има отприлике су те

пирамиде биле где су они похрањени, сахрањени, а после горе још једно 500 метара с леве стране одмах поред пута улази се у двориште Љубе домара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, ово место?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: То је десно у дубини скроз, значи то је десно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је ближе кампу него куће Љубе домара?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Ближе је. Ако би ишао само путем пре ће да стигнеш до Љубе домара куће него што ће да стигнеш до овога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овако ваздушном линијом?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Ближе је овом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ближе је овом ваздушном линијом гледано?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Јер између кампа има једна кућа, две-три куће старе, не знам колико има, има шумарак, багрењак, па онда тамо су те пирамиде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви те вечери чули какве пуцњаве?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Видите ја, пошто су ми стварно велике обавезе, очекивали су сутрадан људи, те негодују хоће да напусте, неће да напусте, отишао сам одмах у канцеларију и тако да сам, јер то је већ колико је било сати кад смо ми дошли око 12 сати колико је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви рекосте између 22 и 24?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не знам, али кажем отприлике и онда кад сам легао раније, пошто је ујутру устајање у 6 сати, ја бих требао да устанем раније с овим инструкторима да видимо шта, како и све што треба они иду преко њих и онда они нама указују на неке чињенице, прилике, ови се жале неће, овај на силу је дошао на обуку, овај повређен, овај хоће да напушта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то значи да никакве пуцњаве Ви нисте чули?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли је било какве пуцњаве то после подне кад су дошли Милош Стојановић с овом двојицом, неко пуцање у неку мету, вежбање за опкладу или што слично?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не. Читао сам ту изјаву, али нема то везе, могло је да буде неком другом приликом, али стварно ја да знам не. Значи, сигурно могу да будем убеђен да није. Е сад слушајући изјаве како дају они, неко убацује и неко нешто, прошле године што је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте на било који начин, било како примењивали какву силу према оштећенима за време њиховог боравка?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Злостављали на било који начин?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Ја Вам кажем мене је прво погодио тај гест што су хтели да пребаце ту породицу овамо нити би имао разлога најмање да с њима око тога разговарам да би вршио неку тортуру над њима, јер ја и дан-данас имам пријатеља с којима се дружим, именик ми је пун и Африма и Зенеља, да не спомињем име и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате Ви још нешто да кажете, шта мислите да Вас ја нисам питао или да сте пропустили да кажете у свом излагању?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Можда сам и пропустио али верујте ми мало сам имао трему и непријатно ми је кад годинама радиш с једне стране закона, а одједанпут те неко стави с оне друге стране закона, то је нешто теже од мене да се човек уздржи и ово, али исто сличне овакве послове, један ако бих могао да наведем пример, да не кажем друге, да сам обезбеђивао овако лица по објектима Министарства унутрашњих послова имао сам и на територији Косова и Метохије.

Један од примера могу да наведем, можда се ради о људима који су и дан-данас у служби. Била је ухапшена нека терористичка организација која је вршила нападе на патроле полиције, на пружни прелаз у Глоговцу, чули сте можда раније кад је оно било пре '97, '98. оне године и онда је ухапшена нека група из Преказа, мислим да је био Весим Рама и Амни Нура. Истина, ми смо били обезбеђивали у једном кампу горе и чували их са којима је водио разговор био је са радницима Државне безбедности и водио је заменик или ВД јавни тужилац Окружног суда у Приштини и ти радници који су били тада и дан-данас су овде у Београду, мислим да је и тај тужилац исто овде у Београду и даље јавни тужилац, који може да потврди, да тако да од мене то су биле уобичајене радње, не уобичајено него нешто што се ради као нормалн посао.

Ја сам имао наређење да преузmem лица, да организујем да се преузму кад неко нареди одозго, Прокупље је било ту. Ко сам ја да имам ингиренције над начелником СУП-а, над управником или ово. Моје је било да преузmem лица, задржим и да их предам. Неко је изнад мене морао то да организује као што видите и сами ја нисам био толико моћан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте Ви Стојановићу у том смислу рекли ако је тамо «голф» као путничко возило у које може стати у најбољем случају петорица људи, а њих је тројица и плус тројица оштећених, шта сте у том смислу Стојановићу рекли, прво како их уопште превести таквим возилом?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Управо ја сам и рекао у изјави да Милош има задатак да обезбеди да се спроведу. Његово је било да обезбеди а није било да их спроведе и значи ја сам фактички био претпоставио да је све тамо регулисано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, дакле, да видимо да ли Вам је Ђорђевић у том неком смислу шта рекао?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Он је само рекао да се јави у Окружни затвор у Прокупљу ради преузимања и обезбеђивања неких лица треба да се спроведу у Петрово Село. Све што не буде јасно да се обрати, уколико буде неких нејасноћа да се обрати начелнику у Прокупље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви сте то Стојановићу рекли? Да ли имате сазнања да ли је Стојановић ишао код начелника у Прокупље? Да ли имате неких сазнања, да ли сте касније разговарали о томе и тако?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Нисам око тога разговарао, нисам толико давао значај. Ја сам то сматрао као сваки рутински посао, уобичајен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте му Ви, дакле, то питам сад па наравно да ћемо то после расправити са њим, да ли сте му Ви на било који начин рекли

да ће тамо бити обезбеђено између осталог и возило за њихов транспорт до Петровог Села?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Нисам ја могао да знам рад тамо у Прокупљу што је, тако да нисам могао ни да му кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања молим? Прво ће Вас судије чланови већа питати, потом заменик тужиоца и тако даље.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Ја ћу Вас само кратко питати, јер морамо да се вратимо на овај део који сте причали у вези примопредаје, мени ту нешто није баш јасно па ћу Вас питати. Сви знамо да правила у полицији, као и у војсци су доста стриктна, тачно одређена и да се морају тако и поштовати. Уз поштовање ово што сте рекли да се може поступати на основу усмене наредбе, мене лично интересује када су дошла лица за која Ви кажете да су непозната, како је могуће да Ви ни на који начин не утврђујете ко су та лица, било како, било да се лично они представе, да било који докуменат од њих узимате? Ради се о лицима за која кажете да никада нисте пре тога видели, да су непозната, чак и мало дрска. Како због Вас лично, Ваше личне сигурности, независно са Вашим обавезама чак и по раду и по основима службе нисте се заинтересовали коме предајете лица?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Ја сам малопре то и казао. Мени је генерал Ђорђевић рекао да ће да дођу колеге да преузму лице. Ако лица долазе и траже лица, он се већ мени представио. Ја сам малопре то и рекао да ли је рекао да је колега из МУП-а или из Београда, знам да се представио као колега, мени је то довољно било. Што се тиче те дрскости, како се понашао, мало је сад и некултурно са моје стране, али млади официрчићи, да будем стварно безобразан, има нажалост, на срећу имали смо мали број искомплексираних, па не морају толико ни да разговарају јер мисле ајде ташна, машна, ауто, добије канцеларију, ради у Београду, седам пута на дан се умива, односно купа. То је петак био ја мислим кад сам их предао, дошли у 12 сати када сам их звао на кафу е не могу, журим, мени то уопште није ништа било страно. Понашање колега, ипак ми смо мало из унутрашњости Србије мало нижи ниво, ја тако сам схватио и зато нисам ни одреаговао на колеге што се тако понашају. Он је рекао да је колега и ја значи нисам имао потребе да.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА мр.ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: То има свакако логике ово што Ви кажете, али знате ради се о једном периоду који је везан уз нека дешавања која су ванредне прилике, а да не причамо сад у мирнодопским условима потпуно да вам неко дође и каже преузмите лица, па већ би то било на неки начин да утврдите ко су, али специјално у оваквим дешавањима која са собом доведе многе неизвесне и непланиране ситуације. Да ли је могуће да Ви због личне предострожности, знате неко вас сада дође, а Ви као сведок дођете у судницу па Вас судија пита име, презиме, знате, па подразумева се да сте Ви позвани да сте Ви то, па ми ипак утврдимо? Како је могуће просто, како сте Ви мирни били сами са собом да на ниједан начин не

утврдите да ли су та лица баш та? Могла су доћи још нека било којим поводом. Како нисте помислили?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Ја уопште нисам, прво знам да су лица највероватније требала да буду депортована. То је за мене био неуобичајен посао. Ја нисам знао да ће они њих и шта ће даље са њима да раде. Значи, мени је то био нормалан посао, ништа ми није било сумњиво, наређено ми је од начелника, питао сам за папирологију јел треба нешто, не треба, све се води овамо, лица долазе, мени ту ништа сумњиво није било. Не знам зашто би било.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА мр.ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Само још једно у вези тога. Значи, добро по Вама је то у реду, наравно објашњавате ситуацију такву каква је. С друге стране, рекли сте нам сада да приликом преузимања оброка, значи оброка, ви потписујете да сте преузели 3-5 оброка ту у мензи, значи за тако да кажемо небитну ствар, овде ви неко преузима лица од Вас, како је могуће да ништа не потписује, ипак је то полиција знате, није то нека неформална организација, то је веома озбиљна и у тим условима? Како ништа нису потписали, преузели смо дана та и та лица? Како никакав извештај није написан том приликом?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Генерал Ђорђевић је рекао да се све то води горе.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА мр.ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Знам, али Ви сте тај који предаје. Пустите Ви горе, доле, пустите Ви то горе што се води, Ви их предајете лично непознатим људима, а који долазе у мраку, које не видите, који се малтене представљају, не потписујете ништа. Разумете? Ту има мало нелогичности, обзиром на, рекла сам на почетку правила полиције, војске, зна се стриктно како се то поступа. Кажете, да саме оброке у кухињи потписујете, а не потписујете овакве ствари, па ми то објасните, то мени није логично?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Мени ту ништа није било нејасно нити ми је било шта сумњиво. Обичајен посао да сам требао да задржим лица и да сам требао да предам кад дођу лица.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА мр.ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Без потписа, није битно коме предајете?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Зато што ми је рекао да се све то што треба да се води у Београду, а на крају ако буде та депортација, ми не радимо ту депортације.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА мр.ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Али радите предају директно, нема то везе са Београдом, ви предајете ту где сте, нема везе Београд, Београд може да ради шта хоће после.

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не знам.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА мр.ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: То је Ваше објашњење, не можете ништа ту објаснити апсолутно?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: За мене је то био нормалан посао, не видим ништа са маје тачке гледишта незаконито.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА мр.ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: У реду. Хвала.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја бих имао само пар питања. За почетак ме интересује маја '99. године, да ли зна, да ли може да каже где се налазио? Да ли је маја '99. године долазио у Наставни центар Петрово Село?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У мају '99?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тако је.

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: У мају '99. могуће да сам дошао 30-ог, а пре тога нисам јер ја сам депешом био одређен од 1-ог. Значи, да будем тај дан кад је стизала за опрема.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је тада био у Петровом Селу у Наставном центру кад сте Ви били ту 30. марта?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: 30-ог верујте ми да не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком смислу ко је био?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је био у Наставном центру? Ко је био присутан ту, у том смислу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли као јединица или?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не као јединица, него као физички присутан појединац?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Могуће да је био овај домар, Љуба, није могуће него Љуба домар једини ако нема никога, јер ми смо први пут тада почели да изводимо обуке горе, нико други није долазио, а знам да су то држали и на том месту изводили обуку припадници ЈСО.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Раније?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Раније, то је њихово јер они су први кренули.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад кажете први пут смо тада почели да изводимо обуку, да ли то значи да је тог 30. маја почела нека обука?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1-ог, рекао је 1-ог.

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Депешом је одређено 1-ог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Првог до седмог, па су два вода била са Косова и онда су их вратили назад да збрињавају породице.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Од 01.07. колико сте дуго остали у Наставном центру и колико сте тих, да кажем, полазника сачекивали? Колико је ту било обука?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је то колега да је 7-ог вратио два вода назад на Косово пошто су били са Косова и потом уопште обуке није било до јула месеца јер се и он бавио, 13-ог се вратио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јули '99. године?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питате за јул?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Питам за јул '99. године и касније?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извињавам се, ја сам мислио ово за јун. Разумели сте дакле, пита Вас колега за јул месец '99. године, колико је било обука, тура, група?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Значи, прва је била маја то, па је направљен тај период, онда од 9. јула је била, то је била друга обука и онда трећа је била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико траје једна обука?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: 14 дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, јул од 9-ог до 20. и неког, дакле 14 дана? Да ли иде одмах следећа група или опет нека пауза, па нека августовска група долази на ред или се тако смењују једна за другом потом? То Вас пита заменик само за јул месец?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И питам кад је била задња та обука?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У којој је он учествовао, те године?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Па морало је да се придржава депеше. Сад због овога што је направљена ова велика пауза од 7-ог до 9-ог, онда је морала да се продужи и трајала је до 26.08. је трајала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то су све обуке у којима сте Ви учествовали, тих четири-пет?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Ја сам у неким учествовао, а у неким не, јер ипак сам имао те проблеме и ово, мало су ме и колеге поштеделе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ово Вас је заменик питао, значи, била је ова 09. јула плус 14 дана, потом кад је следећа?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Прва обука је била од 01.05. до 14. односно 15.06., па од 15.06. је направљена пауза до 09.07.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел су то Ваше неке прибелешке, господине Поповићу, то што Ви?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, можете користити наравно, подсећање.

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Ја мислим да има извештај у списима предмета господина Радосављевића. Значи, друга обука од 9-ог до 23-ог, онда је четврта била, трећа од 27. до 10.08. и онда од 13. до 26. је била четврта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то је крај?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Мада је по депеши било до 01.08. али због оног што је било паузе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Продужетак због оне паузе? Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли сво то време имали исту позицију, дакле, како сам разумео помоћник, јел тако?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Помоћник Центра за обуку цело то време сам имао до августа месеца, до краја, почетком септембра, крајем августа, почетком септембра почела је друга обука за инструкторе, за Жандармерију на којој сам ја после био као.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је онда био Ваш непосредни старешина?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Горан Радосављевић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У тој Вашој књизи, коју сте нам сад показали, на основу које виши официр, конкретно генерал, може Вас да позове и да да наређење, да ли стоји нека Ваша обавеза у смислу да морате да о ономе што предузмете обавестите свог непосредног старешину?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте Ви то радили?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Пошто Горан није долазио стално, није био стално у Центру за обуку, пошто видите кад ме је позвао, он је већ био доле на територији Косова. Једном приликом је дошао, значи, морао је да наврати обавезно за време сваке обуке. Он кад је дошао био ја сам му био напоменуто то тад остало ми је то у сећању јер је ипак специфично било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја мислим да та књига коју показујете не зна за појам напоменути. Да ли сте Ви њему поднели извештај?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумете шта Вас пита колега заменик?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, и оно што бих Вас и ја питао?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Када је дошао и питао шта има ново у кампу, ја сам му казао био да је било рањавања једног припадника, да су петоро из Крагујевца напустили ово и да су била три лица овде по наређењу господина генерала Рође.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте то?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Јесам. Он је казао знам, Рођа ме је, разговарао сам са Рођом и ја нисам дефинитивно око тога разговарао детаљно о овом случају.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад настаје та ваша обавеза?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само колега замениче, ја морам овде да се укључим. Господине Поповићу, Ви у поступку истраге у том смислу се изјашњавате другачије. Ви кажете да о овоме нисте обавестили ни Радосављевића ни Ђерића?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Нисам ни Ђеру али сматрам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ајд сад Ђерић је из тог ранга, истог нивоа и разумем, али сте рекли да нисте о томе обавестили Радосављевића када се он укључио у ову обуку, када је дошао?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Они су питали само да ли сам кога уопште обавештавао у вези тога, после тога, после предаје браће Битићи. Ја сам рекао да нисам, нити више звао у вези тога да питам, нити сам кога било шта обавештавао, а ово кад је било овамо ја сам то сматрао, рекао сам му био, међутим, он ме је прекинуо био каже «знам, рекао ми је Рођа». Једном приликом сам и спомињао да нисам имао потребе да му причам даље пошто исту канцеларију имају и он и Рођа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако сте то објаснили да није било, по Вама да није било потребе да га обавештавате јер они су ту у згради министарства на истом спрату, канцеларије до канцеларије па сте Ви претпостављали да они у том смислу комуницирају, али сте експлицитно рекли да Ви о томе нисте обавестили никога, па Радосављевића данас кажете да ипак јесте?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Јесам напоменуо сам му због тога што ме је он прекинуо одмах након тога што сам рекао знам, причао ми је Рођа и онда нисам сматрао то као нешто обавезно, не могу да објасним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како објашњавате ове разлике у Вашим казивањима, јер то је ипак значајно одударање – јесам рекао, нисам рекао? Разумете?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Испутстио сам био да ово кажем, јер ја сам рекао он је разговарао био са Рођом тамо и он му је сигурно и пренео био око тога, тако да ја нисам хтео да око тога причам скоро ништа. Међутим, кад је дошао он ја сам му казао, започео сам причу и он је казао: «Знам видео сам се са Рођом» и ја рачунам да сам то тад рекао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Молим Вас, Ви сте од '83. године активни полицајац. На основу Закона о унутрашњим пословима, јел се тако зове тај закон? На основу вашег Правила службе, кад сте у обавези да обавестите вашег непосредног старешину да се нешто догађа у кампу? Конкретно, позвао вас је генерал Рођа, да ли сте и када сте у обавези да обавестите вашег непосредног старешину о том позиву?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Пошто сам рекао да је Горан мој непосредни старешина био на годишњем одмору, значи ја примам наређења од и ја онда нисам имао потребе да обавештавам њега Горана јер сам примио наређење од непосредног старишине.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли га обавестили или нисте?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Јесам после неколико дана јер можда.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тада када сте добили позив?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не, нисам могао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Био је на годишњем одмору? Добро, ако је он на годишњем одмору, да ли то значи да сте Ви сад као његов помоћник Ви сте ту, што би рекли главни и одговорни?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Ја нисам могао да га обавестим јер он је увек, сваком приликом кад је мене звао он је прво тражио Горана.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Радите нешто што није, да кажем, везано за Наставни центар, јер Наставни центар је једно, а ово што сте урадили је нешто друго. Дакле, почиње та акција коју би условно назвали преузимање оштећених или браћу Битићи, да тако кажем, испред Окружног затвора и пребацивање, њихов транспорт у Петрово Село и на крају смештај у ту једну просторију. Да ли сте о тој акцији, о том вашем поступку обавестили непосредног старешину?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ево рекао је то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ово је било за позив, пардон.

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: У тој ситуацији непосредни старешина је био Властимир Ђорђевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За Вас је он непосредни старешина? Не. Заменик Вас пита када је дошао Радосављевић назад у Наставни центар да ли сте га о овоме обавестили?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Ја сам рекао да сам почео да причам, он каже знам рекао ми, видео сам се са Рођом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако смо схватили.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Акција коју условно да назовемо, предаја браће Битићи непознатим лицима, да ли је о тој акцији, о тој предаји обавестио свог непосредног старешину?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте одговорити, већ је одговорио на то питање.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја мислим да није одговорио на питање ко је њему браћу Битићи предао кад су довежени први пут, односно кад су довежени у Петрово Село? Од кога их је преизео лично, мислим да ли је човека који је возио «пајеро» или од осталих учесника?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумели смо питање. Мало можемо да разјаснимо ту неке ствари. Долазе два возила. Милош Стојановић је, претпостављам, у том «голфу» који је «голф» те јединице. Ко је са њим у аутомобилу ако се сећате тога?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Видите, улази бели «пајеро» и иза «пајеро» улази «голф». Милош Стаменковић и Николић излазе из «голфа» и долазе до «пајера», излази возач који је возио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стаменковић и Николић излазе из «голфа»?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Из «голфа» са Милошем Стојановићем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, њих тројица излазе из «голфа»?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Њих тројица у «голфа».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Голф»?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: А у «пајеро» је био овај колега који улази и отвара врата и излазе ова три брата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Отвара врата и они излазе?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: И они излазе и ја их полако са Милошем Стаменковићем, то сам рекао малопре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пропустио сам то да Вас питам и сад ми се одмах намеће наравно. Да ли су они тада у том тренутку кад излазе из аутомобила, да ли су били везани?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису били везани?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А схватио сам Вас да их Ви никако ни на који начин нисте везивали?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Нисам имао потребу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: На Ваше питање одговорио је да је, чини ми се да је одговорио да није претресао браћу Битићи, али да су му показали шта има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Папир.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Међу тим папирима, пошто је њих тројица, вероватно је било више папира, да ли је било неких фотографија?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сам ја питао и рекао је да не, јел да? Фотографије, беџеви?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Мени нико није, само је овај извадио и рекао немамо ништа и он је извадио из џепова папир, да ли је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Решење о отпусту и полиса нека?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Решење о отпусту и полиса осигурања, пошто ми је запало за око, а ово друго нисам ни обраћао пажњу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: На крају приликом предаје браће Битићи да ли су сва тројица била или нису била везана?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Требало би се закључити из оног претходног одговора да нису, али ево да прецизирамо? Да ли ови људи који их преузимају и уводе у аутомобил, да ли их они везују?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви сте једно одређено дуже време да условно кажемо, лето ту провели у Наставном центру?

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА мр.ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Извињавам се надовезала сам се. Извињавам се што Вас прекидам. Да ли сте Ви могли видети да ли их они везују, јер их они уводе унутра, у цип их уводе?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Могао сам да видим да их везују зато што је овај био поред једних врата, а овај други је био на оном ћошку. Ја сам их предао и рекао изволите колеге ево вам лица и ја сам, кад је он већ убацио овог једног, како улази унутра улази и овај други и још није ушао овај трећи, ја сам се овако окренуо и отишао сам.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА мр.ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Значи, Ви сте пратили тај улазак комплетан док се та сцена завршила комплетно?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За то време не?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: За време док је боравио у Наставном центру, да ли се још неки пут десило да нека лица дођу и да их он на овај исти начин сместа у исти подрум или у неки други подрум, односно магацински простор?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумели сте питање? Да ли је оваквих ситуација било још?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: У Наставном центру Петрово Село не, али споменуо сам малопре.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То је било на Косово колико сам ја разумео.

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Ја сам тад био полицајац и сад сам полицајац.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја само питам само за ово лето у Наставном центру? Да ли знате где сте одлагали смеће?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Смеће смо одлагали у приколици.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где се налазила приколица?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Приколица се налазила са доње стране објекта паркирана, имала је једна мања рупа где су бацали из кухиње до приколице, а ове флаше и ово то се бацало у приколице.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта се дешава кад се напуни приколица?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: То је преузимао даље Љуба домар.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И где је то возио?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел сте Ви морали да знате где вози?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не, то није мој део посла.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел сте чули за постојање две масовне гробнице?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Две?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: После оно кад је већ почело по новинама, иначе пре нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пре и у то време нисте?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не, ништа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала, толико.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: (пуномоћник оштећених) – 07.07.1999. године шта је био по чину Горан Радосављевић?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Потпуковник.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Ако сам добро разумео одговорили сте да су генерал Ђорђевић и потпуковник Радосављевић, да су имали канцеларију до канцеларије?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: На истом спрату у МУП-у.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Сад ме интересује како Ђорђевић није обавештен да је он на годишњем одмору и то и зашто њега тражи? Јел он требао бити тада у Наставном центру?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бојим се да то није питање за окривљеног.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Да ли је у то време требао бити Радосављевић у Наставном центру?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не, није.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Кад је дошао с одмора?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не знам.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Колико је удаљено Петрово Село од Прокупља?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Па има неких 200 до 300 километара, требало би да има, зависи којим се путем иде.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Сад питам, да ли је њему познато, обзиром да он није био тамо, да ли су они, ови који су преузели ту браћу Битићи, да ли су их преузели у управи затвора или су их ухапсили на улици кад су они већ изашли?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква су Ваша сазнања у том смислу?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Ја сам њима рекао да треба да се јаве на пријавници у Окружном затвору и да обезбеде преузимање лица. Где су их они преузели, ја мислим да су ту. Мој задатак је био тај да му кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, по Вама то је преузимање од радника затвора, а не хапшење на улици?

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Како су требали да се легитимишу управнику затвора? Не може сваки полицајац да узме затвореника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте у том смислу дали нека упутства, било каква, јер Ви сте рекли ако би имала непознаница да се јави начелнику?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Све што је требало да буде нејасно да се јави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Начелнику у Прокупљу?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: То је већ неко организовао отуда, ко је организовао нас, организовао је и тамо.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Да ли је у том разговору, каже да је водио један разговор са Битићима туда да их мало ослободи, охрабри, да не би били. Да ли је сазнао неки детаљ како су прешли границу, како су залутали, како је дошло до тога да буду ухапшени?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да су возили некога?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Да су се занели били и да су их зауставили ови на пункту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су возили некога?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Ромску породицу из Призрена.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Колико су се они задржали тамо у затвору? Једну ноћ су преноћили. Да ли су другу ноћ преноћили или су другу ноћ одведени?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дало би се закључити да су следеће вечери од 22 до 24 одведени?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Да.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Да ли је обука почела тек након што су они одведени? Требала је 9-ог да почне? По реду ствари би требало да је почела?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Са прикупљањем, значи, класичном обуком се почиње ујутру 10-ог, а њима се рачуна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И девети?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: То је дан доласка.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Мене сад овако интересује. Казао је, окривљени је рекао на питање председника већа да су ту 7. отприлике кад су они дошли да су биле куварице и не знам ко, а у моменту кад су отишли, јесу ли већ дошле неке јединице? Јел су дошле, специјално ме интересује ЈСО?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да су инструктори ту?

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: До одласка, обука није почела, али пристизали су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па 9-ог су дошли, тако је рекао. Инструктор им је рекао да одложе на писту не знам ни ја опрему, наоружање.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Сад ме интересује да ли су припадници ЈСО дошли пре него што су ови одведени? Да ли можда зна кад је дошла, отприлике ког датума ЈСО?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је рекао.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Десетог почиње, а деветог само долазе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Долазе по подне и рапоредују их на писту, одложите наоружање, опрему итд., значи то увођење, тек сутрадан је обука, а 9-ог увече се дешава ово што се дешава.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Дешава се 9-ог увече а они су дошли пре подне 9-ог?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, ту су.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: То ме интересује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако би се дало закључити из овог казивања.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Али то се закључује, али могао је реци експлицитно. Да ли су припадници ЈСО дошли, добро нема везе, није важно.

Колико је дуго био на Косову као полицајац?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Ја сам са Косова.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Не, као полицајац ангажован на Косову?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је рекао све време у служби на Косову.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Када је имао прва сазнања о масовним гробницама у Петровом Селу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је, касније из новина.

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Рекао сам преко новина кад је било то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад су новине почеле да пишу. Господине браниоче?

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: (бранилац прво окривљеног) – Обзиром на ово што је поставио, на питање које је поставио пуномоћник ја бих имао једно питање.

Јел дозвољавате непосредно председниче већа?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Простор у Петровом Селу у коме сте сместили ову браћу Битићи, шта је намена тог простора?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Намена је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви рекосте да је то неки магацински простор?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Магацински простор за складиштење муниције и наоружања.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли је намена тог простора и да буде затвор?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Зато што је колега споменуо па да разјасним. Још једну ствар за коју мислим да је важна да се разјасни. Када ви преузимате три ланч пакета, то сте рекли да сте преузели, узели три ланч пакета за тројицу браће Битићи, да ли у том тренутку Ви нешто некоме потписујете за та три ланч пакета?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: То се ради у декадама, значи након 10 дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Десетодневно?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Десетодневно, зависи од шефа кухиње кад он има обавезе према њима и сад он направи бројно стање, нпр. сто људи је било 10-ог, 10-ог је дато 100 парчета хлеба, 100 ово, 100 оно, значи колико му је речена бројка и он то потпише.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко прави, када смо већ код тога, бројно стање за шефова кухиње? Да ли Ви као неко ту ко је за логистику у Наставном центру, претпостављам да не инструктори?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Руководилац обуке што је он, он већином даје бројно стање зато што се дешава да припадници напусте и онда се деси доручак је био 50, сад говорим цифру, ручак, он је направио 50 а у ствари није било 50 пошто је напустило пре ручка већ један део тако да није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, руководилац прави то?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Да, руководилац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви то урадили и за тај 9. да ли сте направили за кухињу бројно стање?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не, нисам тад правио бројно стање зато што су и они тад били из кухиње и та храна којом су се они хранили, храна што смо се ми хранили, храна што се хранио Ђеро тих 15 дана колико је било оно међу простора, то се онда направи на један списак и пролази кроз.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, све је то на једном јединственом обрачуну условно речено?

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли сте Ви имали могућност да нешто из кухиње, из магацина узмете и држите код себе, од хране?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Па увек смо волели онако да имамо, донесу нам воће, млеко, сок и тако то што је имало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Донесу вам?

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Ви кажете да сте питали генерала Ђорђевића да ли би требало нешто папиролошки да водите, а он Вам је рекао да се то води у Београду. Ако се то води у Београду по правилима службе из Вашег искуства ко даје наредбу или претпоставите ко би могао да да наредбу лицима која су преузела браћу Битићи да то учине?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Неко из Београда тамо тај који их је послао, тај који их шаље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то за Вас? Ево то би било рецимо јел?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Ја не могу. Ко је то организовао, значи чим је мени рекао начелник, генерал Ђорђевић да долазе, ја ваљда кажем да је он рекао, е сад да ли је он неком рекао другом, трећем или како то иде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно да Ви не можете да казујете о ономе о чему немате сигурних сазнања, али ово чисто говоримо о неким Вашим закључивањима и Вашим представама из тог времена о тим догађајима. Извињавам се браниоче.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли би у том смислу морала да се води и нека евиденција о ангажовању лица, возила, говорим о људима које је неко послао да преузму браћу Битићи?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Нисам имао ја потребу то да водим.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли треба у Београду да се води?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Нормално, ако је патролна служба, пише се патролна служба, патрола.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Ви сте објаснили на питање председника већа, како сте издали наредбу Милошу Стојановићу. Да ли сте Ви том приликом рекли Милошу Стојановићу која лица да ангажује по имену или сте то оставили њему да одлучи?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не, нисам ја рекао која лица. Значи, лица која су му доступна са којима буде могао да ступи у контакт.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из јединице, да тако сте рекли?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Јер нисам могао да.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: А да ли можете да објасните зашто сте, односно да ли сте Ви Милошу Стојановићу издали наредбу у том смислу?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Ја сам му само рекао да је звао генерал Ђорђевић и да је рекао да треба да иду да се преузму три лица испред затвора у Прокупљу и да иста обезбедиш да се спроведу овде до мене до Петровог Села.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли сте Ви претпостављени Милошу Стојановићу?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Јесам.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли сте Ви њему издали наредбу?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Да.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Зашто сте баш Милошу Стојановићу издали ту наредбу?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Зато што ми је пало на памет једино је он знао то ту, а то је већ било по подне кад је генерал звао и онда.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Ви сте хтели председнику већа, односно судећем већу да дате ту књигу. Да ли је та књига, да ли су то прописи, односно закони или не?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: То је организација, начин организовања рада и вршења послова.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли сте ви сходно тој књизи поступали?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Да.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Мислим да је важно да то нису прописи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја схватам да јесу.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли знате, обзиром да сте дуже полицајац, ко депортује лица преко границе, значи чија је то надлежност у оквиру Министарства унутрашњих послова?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Рекао сам малопре, ради то Одељење за странце и путне исправе.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли Вам је познато да ли су браћа Битићи били на криминалистичкој обради у неком СУП-у након лишавања слободе на граници?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Тад?

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Значи, након што су лишени слободе, да ли су били у некој криминалистичкој обради?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта не? Не знате или знате да је не?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Да не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате? Добро.

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Нисам могао да знам уопште.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли сте овом приликом Ви контактирали управу затвора?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: СУП Прокупље, било кога из СУП-а Прокупље?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли сте се евентуално чули са Арсенијевићем тада?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Који је конкретан задатак био? Који сте конкретан задатак издали Милошу Стојановићу и где се тај задатак завршава?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Такав задатак је био да иде да се јави испред Окружног затвора да обезбеди преузимање лица да пропрати до Петровог Села и да их преда мени. О преузимању лица од стране Милоша, он је посао завршио.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Када Милош Стојановић одлази из Петровог Села, да ли су браћа Битићи у просторији где сте их Ви сместили?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Јесу.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Ви знате колико припадника сте ангажовали и знате које возило имају. Како сте мислили да ће тај транспорт бити обављен, обзиром, председник већа Вас је такође питао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, мислим да је ту објаснио да ће бити подршке.

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Нисам, ја само претпостављам да је тамо све регулисано, јер Милош није могао са тим да.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Како може то да буде регулисано?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Па преко СУП-а, чим је рекао ако нешто не буде јасно видеће тамо нек се јави начелнику СУП-а значи да је све то организовано.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Када сте Ви први исказ дали везано за овај случај Битићи, које године ако се сећате?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: 2001. године дао сам прво у УБПОК-у, ово ми је осма изјава до сада, 2001. године.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли сте и тада споменули ово што сте данас рекли на суђењу?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Које?

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да сте наредбу добили од генерала Ђорђевића?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Јесам.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли је генерал Ђорђевић тада био у земљи?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Јесте.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Добро.

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Чак шта више били смо доле у КЗБ (Копнена зона безбедности).

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Ако председник већа дозволи, поставићу једно питање. Ови други лешеви, да сада занемаримо покојну браћу Битићи, други лешеви који су нађени у две гробнице у Петровом Селу, на њих мислим, да ли знате где су они лишени живота?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Нисам ја ни знао да се уопште.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли сад знате?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није знао да су тамо било какве гробнице и лешеви.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли Вам је познато да ли је ико лишен живота у Петровом Селу?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није лишен, или није Вам познато?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Није ми познато, ја да знам. Он ме је питао да ли знам, ја сам рекао не.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Ви кажете када сте предали та лица да Ви одлазите у своју канцеларију, па Вас молим да већу објасните положај зграде у којој је Ваша канцеларија, на коју страну гледа Ваш прозор и где се налази та јама, те јаме у односу на зграду у којој сте се Ви вратили?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Мој прозор гледа на писту и од моје канцеларије је ходник, па друга просторија, па иза просторије је насип, успон, па је онда трим стаза (полигон) војнички онај, па онда багрењак мислим да је, ливада, па онда је тек где су биле пирамиде.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Значи, да ли је Ваш прозор окренут ка пирамидама, како Ви то?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли се из круга тог писта, зграда, где сте Ви били смештени види место где су гробнице?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не може никако да се види.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Па зато што има, рекао сам Вам, обијекат је физички одвојен, ограђен је са овим, и ондак има плус жива ограда, подигнута је писта ова, трим стаза ова што је, па онда иде багрење, па онда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли због конфигурације терена и тога не може да се види то?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Због конфигурације терена не може да се види јер има и објекти, ја мислим да има и једно две куће, три изнад објекта, сад сам заборавио. Старе, напуштене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Гледано од капије кажете они су отишли узбрдо, а дошли су низбрдо, говоримо о лицима за које кажете да су преузели браћу Битићије, да ли пут ка Љуби домару, кући Љубе домара и гробницама да ли је он у једном делу исти пут или постоје два различита пута?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Да ли пут, исти пут води до Љубе домара, а други је пут који води до, ако сте на то мислили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али у једном делу је претпостављам заједнички, дакле од капије десно?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Кажем Вам главни пут и споредни пут, ово је споредни пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако, тако смо и схватили па се онда са тог главног пута скрене десно.

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Ту је створена нека стаза.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту су ове гробнице, а тамо горе напред па са леве стране је кућа Љубе домара.

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Да.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Е сад говоримо о том путу који иде поред куће Љубе домара, где води тај пут?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Тај пут води дубље у село и води према месту тзв. Текија.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Добро.

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Он, то је значи да избегнеш комплет центар Кладова да се не би враћао назад и излазиш на магистрални пут који води за Београд. Има два пута, значи има један који је мало лошији и један који је бољи.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Добро. Да ли је то краћи пут до Београда поред куће Љубе домара?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Ја нисам тим путем ишао, али сам чуо да је негде око 50, та два пута су значи, један је негде око 30-40, а овај један је око 50 километара краћи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда има и трећи?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Па има један, али кажем то су сеоски путеви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумете ако говорите да је један краћи 30, а други 50 километара, онда значи имамо и неки трећи?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: То је овај којим су дошли, овај главни што је, асфалтом што су долазили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тај?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Да би се избегло...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И још два имају?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: За Текију само два.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Када кренете тим заједничким путем неки период, колико је то можда 100 – 200, већ не знам колико метара, да ли тај пут све време има значи успон или има неку зараван или има неку падину или како то?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: До Љубе домара је све успон.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Добро.

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: А од Љубе домара је после право, па онда има једно.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Добро, а везано за место где су гробнице?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Исто је успон, па би морало да се скрене десно и онда је мала увала и онда пирамиде су биле на том брежуљку одмах.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли та увала омогућава да се види из тог наставног центра место где су гробнице?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не може да се види ни пут, ни са пута ни од Сакатија никаквих објеката физички не може да се види, значи нема прегледност никакву.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Добро. Кажете да сте били на Косову, кажите ми да ли се плочице, или да Вас питам прво као професионалца, та плочица која се носи око врата чему служи?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Те плочице служе за идентификацију војника.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли оне на себи имају број?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Мислите шта садржи једна плочица?

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Не, да ли оне имају број?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Имају одређене бројке.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли су ти бројеви исти или различити везано од тога значи зависно од лица које носи?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Различити су.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли се на Косову могу у слободној продаји купити?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате тако што?

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли Вам је познато?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је познато?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Могло је и на Косову и дан данас може и овде да се купи где год хоћете може да се купи плочица и да напишете шта год хоћете.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: У тренутку када су та три лица како Ви кажете преузела браћу Битићи од Вас, можете ли да набројите ко зна поред Вас и то троје лица, ко зна да су се лица налазила у самом, у тој згради у наставном центру?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Једино стражар овај који је био ту ноћ кад сам их предао, не знам да ли је била двојка тад, ја мислим да је била и на двојци ко је био стражар, друго ја да знам.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сам хтео и ја да Вас питам, па дозволите само да се онда наставим на ово питање браниоца. Стражар, све ово што се дешава испред капије, овај цип је стао пред капијом, људи су изведени?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поред те капије и уведени у ципа, да ли се по Вашим евиденцијама које су вођене тамо може утврдити ко је био стражар те вечери?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Може да се утврди, али ја већ како сам касније био чуо да је стражар био по казни, али може да се утврди јер и стражарска делатност то је један вид обуке, значи да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако и негде се то ваљда води.

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Списак се правио, данас на пример један вод је на стражу, каже шеф има овог вода ко је, ја сам ти направио вечерас ваш вод је на стражу, ви сте на стражи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква би то била евиденција, да ли она има неки свој назив?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: То је све било у склопу обуке, значи и место је било као место које није давало толико да треба да буде стража и ово, али мора омладинско насеље било где па се прави пожарство и даје стража.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко води ту евиденцију, да ли водите Ви или то воде инструктори?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Инструктор за обуку ко је, он одређује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ме се то шаље?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не шаље се то нигде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ме се то предаје, где се то чува?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: То је само интерно, то је интерно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то остаје након завршетка обуке?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то остаје ту у Наставном центру па да Наставни центар има неку архиву и о полазницима обуке и о програму обуке и тако даље и тако даље? Да ли то остаје у Наставном центру или пак?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Требало би да остане. Ја где сам до сад водио ја имам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте били помоћник?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Руководиоца центра за обуку, па Вас питам да ли Ви знате да се то ради, да се то чува и тако даље?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Гледајте, тад ЈСО ко ЈСО је био доста конспиративна служба и они све што би писали њихове папире то се задржавало за њих. Направи се дневни распоред и на пример данас дежурни старешина тај и тај, дежурни вод ради тактику, овај ради наоружање, овај НГ обезбеђење, обезбеђење на стражарском месту је први вод, на стражарском месту други вод, то је тај дневни распоред. После тог дневног распореда, сутра како раде други они узимају тај распоред и склањају, да ли они чувају или не чувају ја то, то је њихово моје је било само да пратим рад, припадници, понашање у случају да затреба нешто од опреме, од не дај Боже нешто да се деси око повређивања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, логистика тог типа?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: То значи није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У реду, хвала.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли су усмена наређења путем телефона по вашем мишљењу валидна?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Јесу.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Односно имају пуну правну снагу? Да ли су и по правилницима Министарства унутрашњих послова валидна?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Усмена наређења се у неким управо овде што се каже субординацијом и командовањем радио везом, курирском везом, телефоном, значи средства која.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли она подразумевају безусловно извршавање наређења претпостављеног старешине?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Како?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бесусловано.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Безусловно извршење наређења претпостављеног старешине?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Да.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли Вам је генерал Ђорђевић био претпостављени старешина?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је то.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Добро. Рекао је непосредни, па сам мислио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је за њега је он у том моменту претпостављени старешина.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај је на одмору.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Добро. Да ли сте, ајде да дате објашњење само како сте третирали браћу Битићије, да ли су они по Вама, питаћу конкретно, да ли су они по вама непријатељи?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли сте их третирали као непријатеље?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли сте Ви дали налог Милошу Стојановићу да ова лица лиши слободе?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Ухапси?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Зароби?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не. Заробљавање зна се у којим условима се користи, кад тај термин заробљавање.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Па тужилац га користи у оптужници, па ја зато постављам питање да би разјаснили оптужницу. Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро ако смо већ овако отишли далеко код тих задатака, шта је био посао Милоша Стојановића уколико они покушају да беже? Изашли су испред зграде Окружног затвора и имају решење добили смо отпуст из затвора? Ало, еј идемо својим путем?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Његово је било да да преузме и да организује да се пребаце до.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел ме разумете?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Разумем ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако би покушали да беже јел његов задатак и ове двојице људи био да то спрече?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Па сигурно да би требало да спрече, није имало разлога нити да беже нити је имало разлога, да је требало ондак не би били

они у једно возило, они у друго возило, било би на други начин. Мислим барем кад се ради тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Када се лица депортују да ли се она везују по правилима службе?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Ја колико знам не.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: А зашто?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Зато што се пуштају, депортују се до граничног прелаза где треба да, дал се предају сада даље није ми толико позната та баш који је даљи ток али, пушташ их, враћаш их на своју територију, на своју државу.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Ви сте знали да је вођен прекршајни поступак против браће Битићи?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Кад су ми показали ово ујутру кад сам разговарао са њима био, тек тад.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Добро.

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Иначе пре нисам знао.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли сте Ви извршавали било какву казну над овим лицима?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли Вам је било ко рекао да постоји неки поступак против њих?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не, не.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли Вам је познато да ли је постојала нека кривична пријава, оптужница, истрага против њих?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не, не.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли Вам је неко помињао суд на коме они треба да се појаве?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли Вам је неко спомињао да постоји налог за депортацију?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Мени не.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: У тренутку када се ово дешавало, да ли сте Ви тада били припадник оперативно потерних група? У том тренутку када су код Вас доведена браћа Битићи?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли сте Ви тада били припадник Министарства унутрашњих послова?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али ако нисте припадник ОПГ, оперативно потерних група, како сте Ви онда надређени Милошу Стојановићу, по ком основу сте му надређени, он није распоређен радно у Наставни центар?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Није распоређен, али ја сам пошто сам био одређен овамо као руководилац, значи и даље то је место задржано, јер пошто

су они били чим су напустили Косово били су дати на располагање до даљег ангажовања уколико буде требало негде да се ангажују, можда је требало помоћ негде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је, па кад буде потрбе онда се формира ОПГ, нека у неком саставу се формира и онда се излази из оних уобичајених мирнодобских услова рада и пословања, па Вас питам онда ако Ви нисте припадник тада у том тренутку никакве оперативне потерне групе ни командир вода, онда како сте надређени Милошу Стојановићу?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не то место мирује, пошто док сам био овамо сад. Фактички мирује то место, значи у случају да буде, сад да се десило да треба поново.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знам, али није се десило ништа ово није задатак за оперативну потерну групу.

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Па није, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово је задатак редовне полиције.

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Можда је генерал Ђорђевић пошто је знао да сам командир вода, можда је ето ајде да одреди пошто зна да сам командир вода да видим да обезбедим нека лица да, а Милош је требао да буде ту и као логистика.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте сад, за сад, колега замениче само се стрпите да колега бранилац заврши.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли су тада лица која су радила на Косову била, да ли су у овом тренутку када су код вас доведена браћа Битићи да ли су сви били распоређени на нове радне задатке?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли је Милош Стојановић припадао тој групи нераспоредених?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: А Милош Стојановић пошто је било возило код њега, а 30-ог је већ био учествовао у довођењу ових возила и ове технике у Петрово Село, фактички једним делом је већ био ангажован овде, буквално чим сам га ангажовао да их доведе онда тад није имало потребе, а возило је већ било остало код њега, а једним делом је фактички био и ангажован, да кажемо да је као и ангажован.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да возило није било код њега?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Возило је било код њега и онда смо могли сваког тренутка да га ангажујемо.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Ако смем хипотетичко питање, да возило није код њега?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да. Да возило није код њега, него ког неког другог, шта би било? У смислу тога кога бисте Ви одредили за извршење тог задатка?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Рекао би да немам онда кога да обезбедим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не него да сте имали код неког другог вашег припадника из тог вода то возило?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Онда би звао тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте релативно близу Прокупља?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Онда би звао тога који има возило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А не Милоша Стојановића? Јел би то била колега браниоче?

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Јесте.

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Онда би звао тога, нисам ја имао децидивно хоћу тога да одредим, него само оно са чиме сам располагао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли је Ваша наредба Милошу Стојановићу подразумевала да он оде у затвору у Прокупљу?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Наравно, и да се јави.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли је он требало да искоришћава неку ситуацију или да се представи и да преузме лица?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Да се представи и да преузме лица.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли је он нешто потписивао припадницима Министарства правде када је узео лица?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви то знате?

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли знате?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не знам.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли Ви знате коме припадају затвори, затвору у Прокупљу, да ли припада Министарству унутрашњих послова, коме припада?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Правосудним органима.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли Вам је познато да ли су лица приликом, да ли Вам је Милош причао или било ко на који начин су та лица ушла у тај цип? Да ли су била везивана приликом уласка?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Ја кад их је изводио из возила нису била везана, а нису имали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је доле било и како је доле било, то не знате? Ја сам Вас нешто у том смислу питао да ли сте причали са Милошем о томе тамо.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Када Вас, рекли сте чувар Вас је звао да ли је куцао на прозор или радио везом, не знате? Да ли је чувар, да ли имате сазнања да ли је он легитимисао лица која су дошла да преузму браћу Битићи?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Он ми је рекао био да ме неке колеге траже из МУП-а доле, значи сигурно да их је легитимисао, чим је рекао колеге из МУП-а те траже, Вас траже.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли сте Ви знали којој јединици припадају та три лица која су дошла да преузму браћу Битићи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Ја сам, који су дошли?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којој јединици припадају?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Ја сам само рекао да се представио као да је колега, да ли је неко из Београда или из Министарства, нисам чуо, но не знам шта је од та два термина рекао, углавном знам да је рекао колега ми смо из

МУП-а, да ли сад МУП-а Београд или само из МУП-а није ми децидно рекао која јединица шта је, која служба.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли се неко од њих идентификовао као припадник САЈ-а?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли Вам је познато нешто о постојању Атланске бригаде формиране у Њујорку?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Па ја то сам чуо први пут тек да ли после трећег испитивања или касније, нисам чуо за то, уопште нисам познавао, нисам знао да има. Значи негде трећи или четврти пут кад сам био на испитивање, тек тад сам први пут чуо за ту Атлантска бригаду, Атлантис како се зове.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли сте могли утврдити или сазнати да ли су троје браће Битићи у затвору у Прокупљу и након тога представљали неку опасност за припаднике Српских снага?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У затвору у Прокупљу?

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Тако пише у оптужници. Да ли Вам је било ко генерал Ђорђевић или било ко напоменуо да се ради о ратним заробљеницима?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли Вам је ико споменуо да су учествовали у ратним сукобима?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не. Ја кад сам са њим био тад је разговарао кад су рекли да имају своју породицу, да су рекли да су заједно са колонама дошли били да би видели овде, јер су били чули наводно да су они убијени овде.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Само још једну ствар, када сте разговарали са њима да ли сте сазнали, ево сад кажете да су они прешли из Албаније на Косово са избегличком колоном, значи да ли су они Вама рекли када су то урадили? Да ли ту то определили на неки начин?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Пре колко дана? Који датум?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад се враћају колоне?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Али касније ја сазнао, кад су се враћали кад смо ми напустили, кад су се враћале значи и ове избеглице са Косова албанске, тад са њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле након потписивања Кумановског споразума?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Да, да након потписивања кад су они почели да се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пошто кажете да су Вам рекли да се враћају са колонама?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Са колонама овим, јер нису могли да виде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Који је то датум, кад је то почело? Да ли је то почело одмах након потписивања, сутра дан?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Па 9. је потписан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви сте били тамо до 13., па Вас то пита бранилац?
ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Ја сам био до 13., а они су негде око 20. ваљда тако су нешто су причали да су прошли, 20. шта знам који, тако.
АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Хвала ја немам више питања.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега заменик тужиоца. А да извињавам се браниоче.
АДВ.ВАРЈА БАНИЋ: Ја би имала само два питања. Од момента када су та лица изашла из возила које је дошло у Петрово Село, па до уласка у ову просторију, да ли су иказивала неко негодовање, неки револт?
ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не.
АДВ.ВАРЈА БАНИЋ: Касније, сутрадан кад сте Ви са њима разговарали? Да ли су се они позивали да имају нека права, да ли су од Вас тражили да обавестите Ви некога о томе да су они ту? Да ли су се они позивали да су они евентуално заробљеници, да имају права нека по неким међународним конвенцијама, да ли су они уопште Вас обавештавали о неком њиховом својству и тражили нека своја права?
ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Нису ништа, само им је било чудно што наводно као требали су да буду депортовани преко Рудара, а доведени су овамо, једино то иначе.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли они знају где су доведени, мислим Ви сте из тог разговора са њима, да ли сте им Ви то рекли где су или евентуално?
ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Нисам им ја рекао, они ваљда су видели када су долазили па су видели пут или ово, нисам им ја рекао.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знам, али колико познају путеве кроз?
ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Пишу путокази.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.
АДВ.ВАРЈА БАНИЋ: Само ово да нам објаснио пошто је тако ушло у записник када су они њему показали то решење које имају код себе, односно један од њих, па сте рекли «ја сам могао само да претпоставим зашто су они овде», да нам објасните на шта сте Ви мислили? Шта значи претпоставим за шта су они овде? Конкретно?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па шта сте претпоставили зашто?
ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Претпоставио сам да ће да буду депортовани пошто сам видео.
АДВ.ВАРЈА БАНИЋ: То је.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро то сте рекли, да.
АДВ.ВАРЈА БАНИЋ: Да али остало је само то неразјашњено, па зато, хвала, ништа више.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је реко.
ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр.ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Ја се извињавам сетила сам се у међувремену, а не знам да ли сте можда рекли, па Вам се извињавам ако јесте, превидела сам, описивали сте овај «пајеро» како је изгледао који је дошао, па сте рекли да је тамне боје, могуће тегет или црни, обзиром да је био мрак нисте видели. Само се не сећам шта сте рекли у погледу регистарских таблица, да ли сте их видели?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Нисам, не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр.ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да ли сте уопште видели да постоје таблице?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не ништа нисам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр.ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Постојање?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Нисам могао да обратим пажњу зато што је један био окренут према писти, значи ауто је једним делом био окренут према рампи, значи један фар би гледао у двориште, други би гледао нпр. у стуб, тако да нисам могао од фарова да видим предње табелице, а задње нисам могао да видим.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр.ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Чак ни уз чињеницу да ли уопште има? Да ли постоје таблице, ни то нисте могли видети?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господин заменик тужиоца.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Одговарајући на питање браниоца оптужени је исказао да та војна организација коју ми зовемо ОПГ која се тако звала мирују, шта то значи, шта је под тим хтео да каже, у то време кад се ово десило?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја имам неку представу из ових Ваших одговора на све то, али реците. Разумете, јесте разумели питање?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Разумем, али истовремено већ доле је било у Бујановцу у копненој зони безбедности већ је било мало најави немира и ово, значи у случају да се деси напад на прелаз у Мердаре, преко ноћи се зову људи, окупи се колико има људи и фактички онда идемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Активира се ОПГ?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел то значи да се активира у одређеним ситуацијама?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Да, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да се може активирати?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Да, јер ми смо чак шта више обавезно имали састанке.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Само сам то хтео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господин пуномоћник?

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Колико сам ја разумео, ако нисам добро разумео Ви ме прекините, овај Ђорђевић му није рекао имена, Рођа Ђорђевић му није рекао имена?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Е добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је Битићи он тек први пут.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да, разумем, е сада ја питам како су онда, кога су тражили у затвору? Кога је он рекао да Милош тражи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је три Албанца.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Знам, али можда је било Албанаца још, само три Албанца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не мислим да је објаснио, три Албанца тамо и схватио је да је требало бити све организовано.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ма у Прокупљу је пун затвор био Албанаца тада.

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Јел могу ја да питам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, наравно да не.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Нека, нека каже само да је то још једном молим Вас, шта је реко да ли је, шта је реко Милошу три Албанца да тражи од кога од?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Значи да је Окружни затвор знао која лица треба да нам предају.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да, да од кога је требао да тражи? Да ли је требао да се јавља у МУП, да ли му је он рекао да се јави у МУП Прокупље или је да се јави управнику затвора?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, рекао је и то ако треба да се јави начелнику, ако треба нешто тамо да се јави начелнику јер је схватио да ће тамо све бити организовано и у затвору и у СУП-у.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, разумем, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине браниоче?

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Господине Поповићу, какав је Ваш лични однос према овоме што је задесило покојну браћу Битићи?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не знам и жао ми је, хвала Вам што сте ме на то подсетили, да ли јесу уопште чланови породице Битићи ту, али желео би да им изјавим велико саучешће, а и могу да кажем уједно да ове руке и руке Милоша Стојановића нису извршили убиство над браћом Битићи и што се тиче тога мирне савести могу да погледам њихову породицу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Чије руке?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро, колега замениче угасите микрофон.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: То Вам се и не ставља на терет.

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Молим?

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: То Вам се и не ставља на терет, значи следеће питање, да ли сте могли да претпоставите, по било којим обележјима, по било којим догађајима каква судбина чека браћу Битићи?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не. Само депортовање, ја сам мислио само то ништа друго, шта сам могао друго да, нити ми је пало на памет јер се зна.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да су браћа Битићи учествовали у ратним злочинима, по Вашем мишљењу да ли би они били депортовани?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е па не можемо, не можемо тако. Не можемо тако браниоче.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: ОК, извињавам се, повлачим питање. Значи, да ли је, ако дозвољавате још једно питање, да ли је поступак који је вођем против браће Битићи за илегални прелазак границе, да ли је он Вама нешто указивао о својствима браће Битићи, о њиховим делима?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али ја нисам сигуран, јесте Ви уопште прочитали то решење које су Вам показали, да ли сте га прочитали?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не, не, нисам прочитао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да то је.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Онда повлачим и то питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате још нешто да кажете господине Поповићу?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Немам за сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Сад је 12,44 направићемо паузу од 15 минута па ћемо наставити.

Настављено у 13,10 након паузе ради одмора.

Сви смо ту. Ја вас молим да уведете другооптуженог Стојановић Милоша.

2. ОПТ. МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Стојановићу чули смо господина Поповића сад је ред на Вас, да Вас прво питам да ли сте разумели оптужбу?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумели сте?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате одговорити на ово питање уколико не желите, ја претпостављам да сте са браниоцем већ и консултовали у том смислу, али ја сам по закону у обавези да Вас питам, да ли признајете да сте извршили ово кривично дело и своју кривичну одговорност или не?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли желите да изнесете Вашу одбрану, по закону нисте у обавези, можете се бранити ћутањем, не морате одговарати на питања која бисмо Вам евентуално поставили?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Желите да изнесете Вашу одбрану?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да.

Опт. Милош Стојановић најпре упитан од стране председника већа исказује да је разумео за шта се терети, те да не признаје да је извршио кривично дело које му се ставља на терет оптужницом ни своју кривичну одговорности, а да своју одбрану жели изнети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите господине Стојановићу, све што желите да кажете.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Имам једну сугестију само. Ми у списима предмета имамо некакав извештај о лекарском стању, здравственом стању оптуженог, па моја је сугестија је да пре тога да питате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можда претходно да нешто прокоментаришемо у том смилсу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, каквог је сад здравственог стања и да ли је у стању да?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Стојановићу ја видим ми смо добили јутрос извештај начелника здравствене службе ове установе Окружног затвора у Београду где сте Ви у притвору, Ви имате одређених здравствених проблема видимо, да ли је то неки гастритис и тако даље, прате и Ваше кардио-васкуларне проблеме, али кажу да сте способни, да сте релативно здрави и да сте способни да учествујете у овом поступку. Да ли Ви ту имате неких опаски?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Имам проблема што се тиче органа за варење, био сам на ВМА где сам радио неке анализе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да видео сам.

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Међутим то и даље траје, с обзиром да ми увек терапија касни јер мора да ми се донесе од куће да би ја то могао да пијем, али имам проблема великих срчаних, значи константне имам болове срчаних мишића, користим ту терапију и принуђен сам малтене скоро сваког дана да користим таблете нитро-глицерина како би те.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нитро-глицерина?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Па оне таблете глицерин, нитро-глицерин, како се зову.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да држим испод језика како би умањило те болове и константно користим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја видим да сте Ви под одговарајућом паском и негом и претрагама, па и у том смислу из тих извештаја.

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да, да, то не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се Ви, дакле суштина је како се Ви данас осећате у том смислу да ли сте способни да изнесете Вашу одбрану?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да одговорите на нека евентуално наша питања и то?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Јесам, да, да способан сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А ово што се овог дела тиче значи, што се тиче суда бар суд ће све учинити да Ваш боравак у тим притворским условима у овом здравственом смислу буде потпуно адекватно пропраћен, дакле здравственом негом, медикаментима и тако даље. У ситуацији смо били да одобравамо и набавку појединих лекова до којих затвор, односно та болница КПД затвора не може доћи, значи у том смислу суд колико може да уради, урадиће све, знате. У том смислу Ви се наравно можете обраћати и мени као председнику већа, можете се обраћати што је још боље наравно ономе ко је за то надлежан, то је председник Окружног суда у Београду који одређује и судију који врши надзор над поступањем са притвореним лицима и у овом здравственом смислу, значи у сваком случају реагујте, тражите помоћ уколико сматрате да за тим има места, а ми ћемо са своје стране покушати да Вам помогнемо максимално колико можемо. Но, господине Стојановићу дакле разумете за шта се теретите. Изволите, реците све што мислите да треба да нам кажете, нећемо Вас ометати.

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Прво и прво не слажем се са оптужницом тужилаштва у комплетном, у целости. Мени није познато да је постојала икаква Северо-Атланска бригада, то први пут чујем из ове оптужнице, друго нисам искористио никакву ситуацију да бих кад су оштећени како стоји овде, напустили просторије Окружног затвора у Прокупљу, него су ми та лица предата из Окружног затвора, значи ја њих нисам сачекао на улици да бих ја њих лишио слободе, друго нико ми није наредио да та лица лишим слободе,

нити сам икога противправно лишио слободе, треће никоме од тих лица нити ја нити моје колеге које су биле самном није стављао лисице на руке. Прво и прво ја лисице немам, моје лисице су изгореле у згради МУП-а у Приштини, а мислим да и колега Николић да и он је његове лисице оставио у Приштини у ствари да су му изгореле у згради у СУП-у Приштина. То сам сигурно убеђен у томе, тако да нисам могао никоме да ставим лисице на руке и колико ја знам да та лица апсолутно нису била везивана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта је био Ваш задатак?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Конкретно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога сте га добили и дакле од самог почетка нам испричајте па до његове реализације?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Немам потребе да сумњам да је то било 08.07. у поподневним сатима, назвао ме је, у ствари 07.07. у поподневним сатима назвао ме је Поповић Сретен и наредио ми је да са још двојицом припадника нашег вода одем у Прокупље где ћу да пропратим службено возило које ће да транспортује три лица из Окружног затвора Прокупље до МУП-овог објекта у Петровом Селу, значи конкретни мој задатак је био да пропратим то возило које ће да транспортује та лица, рекао ми је да се ради о лицима албанске националности, напоменуо ми је да су највероватније и сасвим сигурно прешли границу илегално и да требам тамо да одем да њих пропратим и да одредим два полицајца који ће ићи нормално самном. Напоменуо ми је да је Рођа, генерал Рођа звао њега, то ми напоменуо у разговору телефонском самном, то је он мени напоменуо и напоменуо ми је ако било каквих будем имао проблема да свратим у СУП у Прокупље, да се обратим за помоћ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То се дешава 08. у поподневним сатима?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: То се дешава

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 07, рекли сте у поподневним стима?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да ли је 08-ог или 07-ог не могу ја датум, ја гледам овде по оптужници, у ствари то се дешава 08-ог, у ствари 07-ог да, 07-ог он мени издаје наређење, 08-ог ја идем за Прокупље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причајте нам о томе, шта сте Ви по томе урадили?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Ја сам, у ствари рекао ми је напоменуо ми је само још ово да та два полицајца која би ишла самном да буду ту из околине Прокупља да људи не би долазили са стране, значи није ми конкретно одредио ко ће бити, значи оставио је то мени да ја сам одредим та два полицајца које ћу. Ја сам одлучио да то буду Стаменковић Дејан из Мерошине и Николић Александар из Прокупља, као два полицајца који су са местом боравишта најближа Прокупљу.

Ступио сам у контакт са Стаменковићем, рекао сам му и пренео наређење Поповића, шта је Поповић наредио јер договорили смо се где ћемо да се нађемо у Мерошини и не могу сад тачно да се сетим јер много је тих догађаја било у то време нисам знао ни где ћу породицу да сместим и ово. Мислим да сам му рекао, колико се ја сећам да ступи у контакт са Николићем, немојте ме држати за реч, али вероватно да је то тако.

08-ога ујутру ја сам кренуо из Крушевца за Прокупље, отишао сам до Мерошине, узео сам Стаменковића, заједно са Стаменковићем отишао сам да узмем Николића и заједно смо се упутили према згради СУП-а Прокупље. Паркирао сам своје возило испред СУП-а у Прокупљу и ушао сам у зграду. Отишао сам код начелника, мислим да се зове Милисав, да би се интересовао где се налази Окружни затвор, с обзиром да није ми било познато, чак и дан данас не знам где се налази, где се налази затвор и затекао сам човека у канцеларији, био је у некој гужви, у то време су биле и оне блокаде путева од стране резервног састава војске око неисплаћених дневница, било је блокада пута спречавање Срба са Косова да иду у централни део Србије у том времену. Човек је био у некој гужви, ја сам му се представио ко сам и шта сам, реко сам да сам дошао ту да преузмем три лица из Окружног затвора у Прокупљу на шта је човек рекао добро, од чега сам ја закључио да је човек упознат са тим случајем и уједно сам га питао где је затвор и након тога сам напустио просторије СУП-а Прокупље.

Након напуштања просторија СУП-а Прокупље ја сам отишао са возилом и са двојицом колега испред Окружног затвора у Прокупљу где сам паркирао возило. У моменту док сам ја паркирао возило дошао је бели полицијски «пајеро» џип са возачем у униформи и са плавим полицијским таблицама. Човек нам је пришао и рекао је да је дошао да превезе три лица, да је послат да превезе три лица за Петрово Село. Из тог његовог наступа ја сам закључио да је човек знао не ко ће бити тамо, али да је претпостављао да смо ми ти који треба да пропратимо јер му је вероватно неко рекао да ће бити пратња обезбеђена.

Кад је тај полицајац дошао, дошли смо на капију Окружног затвора, легитимисали смо се, обратили се затворском чувару и рекли му да смо дошли да узмемо три лица из затвора, на шта је човек рекао добро нема проблема, та лица су већ спремна и чекају вас.

Затворски чувари су нама извели та три лица, слободна, без лисина на руку и лица су из круга затвора ушла у џип «пајеро» на којем су била отворена врата. Када су лица ушла у џип ја сам пришао џипу с обзиром да сам са подручја Косова и Метохије, познајем Албански језик и говорим га перфектно, ја сам лицима рекао да нема потребе да се плаше да иду на депортацију, да нема потребе за никаквим страхом и након тога смо кренули у правцу Петрова Села. Џип је ишао испред, ми смо ишли за џипом, пратили смо тај џип који је транспортовао лица.

Кад смо стигли у Петровом Селу, улази џип, улази «Голф» којим смо ми ишли, улази у круг, тог момента мој задатак престаје. Ја сам завршио свој службени задатак, могао сам истог момента да окренем возило и да се вратим. Остали смо зато што смо стигли мало касније да се одморимо и зато смо остали горе у Селу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то су сва Ваша ангажовања везана то?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: То су наше активности везане за то, јесмо горе помогли Поповићу да та лица одведе до просторије у коју их је он затворио. Ту ноћ смо ми преспавали у Петровом Селу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вас тројица?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Нас тројица у кампу. Сутрадан смо у раним јутарњим часовима се вратили. Кад смо се, прије нето што смо се вратили сигуран сам да су та лица била жива и здрава зато што ми је Николић рекао да им је негде око 5 сати изјутра, пет пола шест, не могу тачно да се сетим носио храну, млеко неко ваљда су били жедни и он им је однео млеко да пију.

09-ога изјутра у преподневним сатима ми смо се вратили својим кућама. Кад смо, горе кад смо стигли у Петровом Селу у камп, осим Поповића и, дужан сам и то да кажем, осим Поповића и дела особља ресторана није било никога. Тог дана ја мислим да је у поподневним сатима да је требала да почну да пристижу смене за обуку, колико сам ја упознат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никог другог није било, дакле из, Поповића и тих?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: И тог особља ресторана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ресторана кухиње, колико је њих било? Јел знате?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Па не могу бити сигуран, троје или четворо, сад немојте ме држати за реч.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било какве страже, стражара на улазу на капији?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви кажете да Вас је назвао Поповић и наредио Вам?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је Поповић да Вама нареди?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Мој непосредни старешина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте Ви у радном смислу ангажовани, распоређени?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: У то време смо још увек функционисали као Посебна јединица полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Посебна јединица полиције?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте у тој Посебној јединици полиције шта?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: У тој Посебној, ОПГ-у или како или Извиђачко диверзанском одреду?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: ОПГ-у?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Био сам као на месту командира одељења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Командира одељења, а Поповић је?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Командир вода.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Командир вода, али он је овамо у Наставном центру неко?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да, али исто ангажован.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви сте опет овамо у Крушевцу, колико је од Крушевца до Петровог Села?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Па неких.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 300 – 400 километара?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Неких 250 километара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 250 километара?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Неких 250 километара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумете шта Вас питам?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да, да, али ми смо функционисали, наша окупљања, после повратка, у ствари после повлачења са Косова зато што смо ми сви тамо радили, наша стална радна места су била на подручју Косова. Након повлачења ми смо остали и тада као целина, као вод, као чета или као одред и имали смо обавезу да својим командирима водова да се јављамо и они су били у могућности да нас ангажују по потреби. Значи не као у полицијској станици, већ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико смо схватили господина Поповића, Оперативно потерне групе, односно ОПГ оне су што би рекли јединице које се ангажују ad hoc, зависно од потребе, ту није стални састав Ви сте у својим редовним полицијским станицама у тој полицијској организацији, радите то што радите, дакле имате те редовне послове, а истовремено сте у сталном стању приправности у случају потребе да се формира одређена оперативна потерна група, одређеног нивоа, јачине зависно од потребе или па кад се то деси онда се преводите из тог што би рекли мирнодобског састава у овај други посебни састав и ангажовање?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: У том времену да смо ми којим случајем били на Косову, слажем се са Вама да је то тако, али да смо на Косову, ја радим у полицијској станици Косово Поље, Поповић ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте Ви били дакле?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: У полицијској станици Косово Поље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Косово Поље, то је било Ваше редовно радно место, што би рекли.

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Моје редовно, међутим кад смо се повукли с обзиром да су се све полицијске снаге отуд повукле у Србији, ми смо малтене остали не распоређени, него су наше обавезе биле само јављање својим непосредним старешинама и на њихов захтев смо могли бити ангажовани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е па да ли је Ваш непосредни старешина господин Поповић или је Ваш непосредни старешина командир или то је станица полиције у Косову Пољу, па је то ко командир станице полиције?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да, у овом случају кад смо дошли на подручју.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумете?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Разумем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је сад непосредни старешина?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: У овом случају кад смо дошли на подручју Србије Поповић Сретен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ипак је то по Вама Поповић Сретен?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али ви сте стално у Крушевцу са фамилијом?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: То ми је само место боравишта још нисам добио распоред у којој ћу полицијској станици радити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви имате икакве везе у радно-правном смислу, дакле у смислу радног ангажовања са Наставним центром у Петрову Селу?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: С обзиром да је Поповић горе био, а он је био командир ОПГ-а или Извиђачко диверзантског вода, нормално је да сам имао, он је био у могућности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро изузев те неке везе, ето Ви кажете по тој некој командној линиј, ја Вас питам ово, да ли сте на било који начин радно ангажовани у пословима Наставног центра?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Јесам, касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поповић јесте, он је тамо заменик Радосављевићев, односно помоћник има још један помоћник и он тамо ради човек има послове одређене да организује сву ту логистику да би могла да се изводи настава кад се већ изводи та обука, е да ли Ви имате неких послова те врсте тамо?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Имао сам на почетку и касније негде у августу месецу, од августа месеца онда константно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имали сте кажете на почетку? Кад је почетак?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: То је онда када је прије него су почеле те обуке горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте Ви и како сте Ви били ангажовани то на почетку?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Као логистика.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте радили?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Допремање опреме за обуку и тако то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Па из магацина, било је тога и из Шапца и не знам одакле, где год је имало нешто што би било интересантно за обуку, то смо узимали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је то почело?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Сад не могу тачно да Вам кажем, верујте ми да не могу да се сетим свих тих детаља. Баш не могу да се сетим тих свих детаља, али сигурно много, много, много раније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта значи то много, много раније? Годину, две или краће време?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Па то је можда ја мислим да сам један пут или два пут био још док је трајао рат, немојте ми веровати. Јер тада сам био и рањен и онда нисам могао ићи у неке борбене активности или уопште друге, тако да сам морао да обављам логистичке делове послова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е дакле, Ви сте познавали пут до тог Наставног центра у Петвором Селу, Ви сте знали куда се иде којим путем?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел тако?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а ова двојица Стаменковић и Николић, да ли су они?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Били некад тамо по Вашим сазнањима?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не ја мислим да им је то било по први пут да су ишли горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, вратимо се на тај 07.07. у поподневним сатима кад Вас зове Поповић, да претходно разјаснимо да ли сте Ви у каквом сродству, Вас двојица?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да, али што се тиче везано за службу нема никакве везе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ма не него да ли сте Ви у неком сродству?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да. Његова рођена сестра је моја жена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваша супруга?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то нам је и он рекао. Шта Вам каже тачно, шта је Ваш задатак и како да га извршите и због чега Вас је одабрао, имао још, ако је то вод, вод би требало да броји неких 30-ак људи?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Ово је у суштини више тим него вод.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Зато што нас је било негде 13 или 14, од прилике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, е па зашто је баш Вас изабрао да Ви сад одаберете још двојицу људи?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Ево управо ћу и да Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако имате неку представу о томе или Вам је можда и рекао?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Ја сам обављао функцију, рецимо командира одељења, колико сам могао да обављам ту функцију, а из којег разлога је мене звао Поповић Сретен, он ме из једног најобичнијег разлога, ја сам имао на располагању службено возило марке «голф» које ми је дато на коришћење и то је један једини разлог због чега је звао мене, да је то возило било код било кога другог он би звао њега, али на моју несрећу то возило је било код мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какве су таблице биле на том возилу?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: М таблице 615-207.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте у поступку истраге оставили резерву у том смислу да нисте баш сигурни да ли су биле полицијске или?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Нисам сигуран, али сам часни суде док сам ових 9 месеци док сам горе у притвору покушавао сам да склопим коцкице и да враћам филм и ево, 100 % је сигурно да су М таблице 615-207, успео сам у томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 615-207?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Вам је тачно рекао? Шта је Ваш задатак?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Мој задатак је био само да пропратим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да пропратите?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Пропратим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или, да ли и да преузмете?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Сад дал да преуздем, можемо третирати то и тако, али не, конкретно је мој задатак био да пропратим возило које ће да транспортује три лица из Окружног затвора до МУП-овог објекта у Петровом Селу и ништа друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви рекосте три лица албанске народности?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Па добро, сад сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Три лица албанске?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Албанске националности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Народности, националности и чак рекосте да су нешто затворени везано за илегалан прелазак границе?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да, да напоменуто ми је да су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он нам не говори о томе, он каже да он ништа није знао у том правцу, у том смислу, ни да су Албанци, нити због чега су тамо него су његова сазнања тек каснија што из разговора са Вама а већином из разговора са њима када су доведени, знате?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Па могуће да ја грешим у томе, могуће да су моја та сазнања и тих изјава сведока, не могу, кажем Вам не могу да се сетим свих тих ствари, много је тих ствари било по мојој глави у том времену, није ми било уопште до никаквог задатка, размишљао сам где ћу породицу да сместим и уопште моја егзистенција у Крушевцу, уопште у животу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте били обучени?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: У цивилу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У цивилу. Да ли сте имали службене униформе код својих кућа и Ви и ова двојица?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Ја јесам, вероватно су имали и ова двојица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли, ако већ радите овај неки задатак, да ли он заслужује да будете у униформи а не у цивилу?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Није обавезно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или је било потребно или Вам је речено или, због чега у цивилу, то Вас питам?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Није било обавезно, а ако мене памћење не вара, ја мислим да ми је Поповић, да ми је рекао да то може и у цивилу да се обави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У поступку истраге сте рекли да сте Ви контактирали Николића, не Николића него Стаменковића па да мислите да он?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Позове Николића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Треба да позове Николића и да га обавести да и он треба са нама да пође у Прокупље и да треба да буду обучени у цивилно одело?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи да треба да буду обучени у цивилно одело?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: То сам ја рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте Ви њему рекли?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Ви кажете у поступку истраге и сад видим то потврђујете?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па зашто, зашто им то кажете, због овога што Вам је Поповић рекао да можете бити у цивилу?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јер из овог треба да буду обучени у цивилно одело онда изведе се неки други закључак, знате?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не, зато што ми је Поповић рекао да може и у цивилу онда сам ја рекао да обучу у цивилу, да није уопште спорно да ли ћемо бити у униформи или у цивилу, више нам је одговарало у цивилку да будемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, долазите у Прокупље, Ви у поступку истраге кажете да нисте знали где се налази Окружни затвор, па да сте питали некога, да сте некога питали где се затвор налази, мислим да смо питали пролазнике где се налази Окружни затвор, мислим да смо питали пролазнике. Данас нам кажете да сте Ви отишли, паркирали пред зграду СУП-а и да сте ушли унутра код начелника?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како рекосте Милисав?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Милисав мислим да се зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, код начелника и да сте у ствари њега питали?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па Вас сад питам шта је тачно заиста?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Тачно је ово што сам рекао данас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, а откуд то данас нам говорите?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Ево сад ћу Вам рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово а у истрази сте говорили нешто друго?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Господине судија, у истражном делу код истражног судије јако ме је погодио притвор, односно полицијско задржавање, сам поступак припадника УБПОК-а према нама, као неким окорелим криминалцима, то је била једна велика траума за мене и онда је то некако излетело из мојих уста да ја нисам ни свестан. Ових девет месеци колико се налазим у притвору након прегледаних свих исказа сведока ја сам покушао да вратим филм и вратио сам филм и чињеница је, истина је да сам ја свраћао у СУП у Прокупље код начелника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јер и Поповић нам је овде рекао да Вам је пренео да ако било шта треба можете се јавити тамо?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да, то сам и рекао да ми је и Поповић пренео да ако било шта затреба могу да се јавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Шта је у том Вашем разговору било везано о томе како да се превезу ти људи до Петровог Села, да ли Вам је било шта рекао у том правцу?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: У том разговору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јер вас тројица је у «голфу», «голф» је ипак путничко возило које прима највише пет путника са возачем?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Наш задатак није ни био да превеземо та лица, него само да пропратимо возило које ће то да уради, ја мислим да смо ми то, да је то претпоставка да је вероватно и Поповић то претпостављао да ће ови горе из Управе полиције да то све обезбеде и да ће возило већ чекати тамо, ја сам сасвим сигуран да је то тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро то Вам он на терену јесте то што јесте али нас занима тај Ваш контакт први са Поповићем и његова упутства, не само наређење него његова упутства и објашњења ради извршења задатка, јер претпостављамо да ако Вам се да неки задатак да Вам се дају и одређена упутства и објашњења и разјашњења да би сте задатак што успешније и лакше извршили?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не могу ја тачно да се сетим да ли ми је он шта помињао око возила или није, стварно не могу да се сетим, али из самог оног да је генерал Рођа то наредио претпоставке су ми биле одмах да је то све организовано да је наше само да пропратимо да извршимо тај свој службени задатак и ништа више од тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте у поступку истраге децидирано рекли, такође рекао ми је да ће испред Окружног затвора у Прокупљу доћи возило, мислим да је рекао да се ради о џипу, који ће тројица Албанаца итд?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Управо не могу тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад, остављате ту недоумице?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не могу тачно да се сетим да ли ми је то рекао и да ли могу да останем, мислим да ми је рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он негира да је тако што рекао баш везано за џипа?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Ја децидно не могу да тврдим да ми је то рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него и он каже да је претпостављао да ће тамо?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не могу ја децидно да тврдим да ми је то рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Обезбедити. Да ли, Ви сте рекли да сте дошли после зграде СУП-а Ви долазите са возилом, јесам Вас добро разумео, са тим возилом Вашим, «голфом» долазите пред зграду Окружног затвора?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је далеко зграда СУП-а од зграде Окружног затвора?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Верујте ми да не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како не знате?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не знам. Ишо сам неким путем који се савијао доле према аутобуској станици па негде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, значи то није близу, него то је ипак нека релација?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Неки круг се направи, верујте ми да не знам, данас да одем у Прокупље ја не знам где је затвор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви сте тамо паркирали, исред?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да, испред.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У близини пријавнице?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Пријавница, капија, шта је ту не могу да сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако сам Вас сад добро схватио, Ви рекосте да тада долази и овај цип са полицијским таблицама са униформисаним полицајцем?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питам Вас ко долази на пријавницу и легитимише се, Ви рекосте за себе Ви?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: На капији идемо сви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А сва четворица?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи вас тројица и овај полицајац?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: И овај полицајац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли и ко улази унутар круга Окружног затвора у Прокупљу?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Па сада дал смо улазили или нисам, ја верујте ми нисам придавао неки значај томе толико, јер то за мене лично нормални полицијски задатак, тако да не могу баш да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви лично ушли унутар круга Окружног затвора?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Може да се деси да сам ушо у кругу али не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не может се тога сетити?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не могу да се сетим. Уз сву моју добру вољу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је преузео, дакле ко је преузео тројицу оштећених?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Лица је преузео овај возач.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они су изведени из зграде?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да, излазе из зграде, изводи их затворски чувар преузима их и лица сама улазе у цип.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су везани?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имају каквих ствари?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли он или Ви или било ко врши неки њихов претрес?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не, зашто бисмо претресали лица која излазе из затвора, нема потребе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Улазе у цип и Ви тада прилазите, са њима разговарате у овом правцу?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли и ко од вас тројице седа у ципа?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јер у поступку истраге сте и ту остали?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Сва тројица смо били у «голфу».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало резервисани у смислу да је један као крупни ваљда сео у ципа?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Јесте, али је сасвим сигурно да није ни један од нас да смо сва тројица били у «голфу».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На основу чега то сад тврдите?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Па тврдим зато што и Стаменковић и Николић негирају то, ја сам почео то да контам себи у главу и сасвим је сигурно да ни један није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да сте сва тројица?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да смо нас тројица били у «голфу» у а да су се лица сама возила са возачем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико има, по неким Вашим проценама од Прокупља до Петровог Села, куда идете?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: 230 километара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 230 километара?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Око 230.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Куда идете, којом рутом?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Идемо Прокупље, Ниш, Књажевац, Сврљиг, Зајечар, Неготин, Петрово Село.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да ли сте се заустављали?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, дакле идете без заустављања?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Без заустављања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Напред иде цип а ви за њим?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Ми идемо иза ципа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли наоружани?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Кратким личним, службеним наоружањем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Службеним пиштољима?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да службеним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: ЦЗ 99?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: ЦЗ 99.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И шта је у том смислу ваш задатак, само да обезбедите то возило?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Само да обезбедимо возило које транспортује лица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви рекосте мало пре да ви оштећене ни на који начин нисте лишили слободе ни било што слично?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Нисмо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па шта вам је задатак у том смислу, шта да су покушали да беже рецимо, јесте ли били у обавези да евентуално тако што спречите, да ли је тај задатак подразумевао и такву вашу реакцију?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не знам како то да Вам кажем, али с обзиром да сам ја већ њима реко пре поласка да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То разумем, то је сад?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да немају потребе да се плаше да иду на депортацију зашто би неко покушао да бежи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, знам, али шта тај ваш задатак то Вас питам, шта тај ваш задатак у том смислу подразумева?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Па наше би било да спречимо то бекство вероватно, али нема потребе за тиме, нисам о томе размишљао. Како би неко изашо из возила ако је возило у покрету.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли све време џип иде напред?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Сво време, не могу сад горе у том делу пута, где се скреће за Петрово Село, то не могу да Вам кажем да ли је било можда неких промена али нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте у поступку истраге рекли да сте Ви напред ишли до Ниша а потом да је џип ишао напред до Петровог Села?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Верујте ми нисам придавао значаја тим детаљима, јер је то је за мене био нормалан један полицијски задатак тако да уопште нисам ни регистровао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте на било који начин били у контакту са возачем џипа?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мобилним телефоном претпостављам или неком радио везом?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате, то је важно да знамо да ли је возач џипа знао пут за Наставни центар, Наставни центар у Петровом Селу ипак није неки објекат који је тако познат?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Претпостављам да је возач џипа знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Широј полицијској јавности?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Претпостављам да је возач џипа знао пут за Петрово Село. Претпостављам и убеђен сам да је знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете описати тог човека?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не, не могу да се сетим човека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уопште ни на који начин?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Уопште, покушавао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни висином, ни?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не, покушавао сам али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Телесном грађом, животном доби?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не, покушавао сам мали милион пута да се сетим лика, и уопште око тог полицајца али то ми никако у глави није прошло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разговарали сте са начелником овим у Прокупљу?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Претходно?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па у том смислу да ли можете имајући у виду тај разговор са тим начелником, имајући у виду све то што се и како се то дешава, да и је тај, да ли је то возило и тај возач да ли су из СУП-а Прокупље?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Па реко би ми начелник да су ангажовани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте са њим разговарали, па Вас зато питам?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: То је било пар минута, кажем шта се дешавало у то време, шта је било по магистралним путевима и он би ми вероватно рекао да су ангажовани његови људи или да је неко од његових људи ангажован за транспорт лица, вероватно ми не би то прећутао, него би рекао да има возач његов који вози али није ми то поменуо, значи да није сигурно, чекали смо возило да дође однекуд.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то значило да то није, дакле из тога бисте Ви извукли закључак да то није његово возило?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Односно није возило тог СУП-а у Прокупљу?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте дошли горе у Наставни центар?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете нема стражара, само је тамо Поповић и ови радници из кухиње, које је доба дана по Вама?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Поподне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или да се вратимо у Прокупље, које је доба дана када сте кренули из Прокупља испред затвора?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Па ја сам тамо у својим изјавама наводио неко време десет, не могу, мислим да је било у преподневним сатима да смо кренули, да ли је то било једанаест, дванаест, десет, стварно то не знам и не могу се сетити времена кад је било. Горе смо били ако се израчуна око самог пута какав је пут и ово, па требали смо да будемо око 15,00-15,30, најкасније, по моме, некој рачуници овако, не могу, али нисам сигуран, то је овако од прилике Вам кажем време. Нисам обраћао пажњу на сатницу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, рекосте и то сад мало пре, да је на капији ушао прво цип и онда за њим ви, тако рекосте?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да од прилике тако је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад, где се цип паркирао?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Паркира се испред објекта смештаја, на писти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту се паркира?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел се ту иначе паркирају возила у Наставном центру?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Повремено да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако сам Вас добро схватио, Ви сте улазили у тај објекат где су они смештени, оштећени где су смештени, Ви сте улазили доле, сад, рекосте помогли смо Поповићу, сва тројица смо помогли Поповићу да се оштећени одведу у ту просторију?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па нам опишите мало изглед тог објекта, изглед просторије, у каквој стању је просторија и тако даље?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: То је објекат у изградњи где је ударена прва плоча и са доње стране тог објекта постоје три просторије које смо ми користили као магацинске просторије две су потпуно влажне, однекуд се нека вода слива или шта ли је, то је и дан данас тако, а где су та лица била смештена била је, на њих су метална врата која су се закључавала, имао је и прозор са решеткама, и она је била једина сува и у, да ли је ту било неких материјала или није, па смо ми то износили, не могу да се сетим, углавном у најбољу од тих просторија где су та лица могла да се сместе су смештена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашта се иначе користи та просторија?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Данас је користе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него тада, зашто се иначе користила?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Као магацински простор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Магацински простор за, храну, опрему?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: За опрему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наоружање, муницију?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да, опрему, наоружање, муницију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било опреме, наоружања, муниције у тој просторији када сте увели ове људе?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не, пре тога је испражњена просторија, већ је била припремљена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Већ је била припремљена?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да, пре тога, кад смо стигли Стаменковић, ја нисам до душе нисам могао због руке то да радим, мислим да су Стаменковић и Николић помогли Поповићу да то мало доведе у ред да би лица могла бити ту смештена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где су они за то време у ципу или напољу испред просторије?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не напољу су, ја мислим да су били напољу, не могу да се сетим, напољу су били сигурно, зато што се возач ципа одмах вратио назад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта се даље дешава са овим ципом рецимо?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Цип се одмах враћа назад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одмах?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Па колико ја могу да се сетим ја мислим да се одмах вратио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ви, шта ви радите, вас тројица и Поповић?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Ми смо остали горе мало да се одморимо, након тога је испало да су ова двојица отишла у град са неким цурама доле, хтели су да посете град па су они отишли са тим из особља ресторана, отишли су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Николић и?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Николић и Стаменковић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стаменковић?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: А ја сам остао у објекту са Поповићем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са Поповићем. И где сте преспавали?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Преспавали смо у ајде да је назовем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви лично где сте преспавали?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да је назовем у његовој канцеларији у којој је био смештен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте тада причали о томе шта је, како је, детаљније, више, оно је било телефонски?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Само сам га питао одакле је то, кад је звао Рођа и ово, и он је то објашњавао да је Рођа звао, онда смо кроз неформални разговор питао сам шта мислиш, где ће сад ова лица, каже колико ја знам да иду на депортацију, али то је оно неформално значи не могу да, и то је за мене било довољно нисам имао потребе више да питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На депортацију, дал је баш тај термин употребио или неки други?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Па сад, верујте ми, то је било пре седам година не могу се сетити свих, сваке речи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ишта ближе, како ће, како би се то реализовало?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Нисам о томе ништа разговарао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ће он да их негде одведе, депортује или?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не, не, ако ме мало памћење не вара мислим да је, да ми је напоменуо да ће Рођа да му пошаље, да пошаље екипу која ће да преузме та лица и тако нешто, па ће вероватно извршити депортацију, рачунам да је то вероватно да је то вероватно за лица из одсека за странце, која би то могла да ураде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви кажете у поступку истраге да је Поповић рекао да га је телефоном назвао генерал Властимир Ђорђевић и наложио преузимање лица, њихово споровођење као и да ће касније доћи нека лица која ће их преузети, не говорите о депортацији, данас први пут?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Па управо о томе се ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У смислу разговора са Поповићем Ви говорите о депортацији?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Ја ту депортацију помињем касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У смислу разговора са Поповићем?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Па у смислу, али кажем Вам не могу да се сетим, могуће да смо о томе разговарали али не могу свега да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали каквих активности вас тројица, четворица после подне, то је 15,30, лето је дан је дуг?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Ја ћу Вам рећи, знам на шта мислите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било тамо каквог пуцања у мете?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Ја сам то навео у изјави, међутим господине судија, верујте ми да не могу сад тачно да се сетим, да ли је то било тада, и јесмо пуцали горе, горе су стрелишта, да ли је то било тада или је било неким другим путем, неким другим даном, не могу да се сетим, стварно не могу да се сетим, а јесам то изјвио ту, али нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, Ви сте ту рекли да је била и нека опклада, па сте, ко боље пуца, о некој опклади?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Било је, нисам сигуран да је то било тог дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви одлазите?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Из једног обичног разлога, што ја са овом руком не могу ништа да радим у ствари тада нисам могао зато само што сам био скинуо лонгету тако да вероватно није то било тог дана да би могао са било ким да се такмичим у пуцању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су Стаменковић и Николић и касније долазили, да ли је било неких прилика да сте вас тројица заједно долазили горе у Наставни центар код Поповића?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Нас тројица заједно нисмо сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да би било тих неких активности, пуцања у мете и тако, вас четворица?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не мора значити да је то уопште било горе, можда је било негде друго, али јесмо се негде сигурно такмичили, јесмо сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какве су Ваше представе биле о томе, о тим људима, ево са њима сте и разговарали, рекосте да говорите албански?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знам да ли сте имали прилику да видите каква документа код њих?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Путне исправе, било што слично?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни да разговарате са Поповићем у том смислу, те вечери пошто сте спавали са њим?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко су ти људи, каква су Ваша сазнања дакле, ко су ти људи, што су ти људи, што су били у затвору, што су овде?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Једино што сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта ће бити с њима ето то, каква су Ваша схватања била из тог времена?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Једино што сам знао да се ради о лицима која су илегално прешла границу и да се против њих води поступак депортације а

уопште ми друго, на крај-крајева да Вам кажем искрено, друго ме није ни интересовало зашта сам фокусирао себе само на свој задатак, тако да нисам имао потребе пуно ни да запиткујем и професионално није питати. Сматрам да сам тај задатак крајње професионално извршио, лица сам безбедно допратио и предао Поповићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има још нешто што мислите да треба да нам кажете а нисте нам рекли?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Везано за случај или.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Везано за ово?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Уопште овако. Часни суде, ја не знам како ћете ме разумети, ја сам рођен на Косову и доле сам живео, доле су живели и моји родитељи и сва моја најужа родбина до '99.године, од '99.године, стицајем околности морали смо да се повучемо отуда, сва моја покретна, уствари непокретна имовина и имовина мојих родитеља је остала на Косову и Метохији, ја међу Албанцима имам много пријатеља са којима стално одржавам контакте, чак шта више не за ових девет месеци колико сам овде, али до тада стално. Више од десетину пута сам ишао на подручје Косова и Метохије, тамо сам се састајао са пријатељима Албанцима никаквих проблема никад нисам имао. Да ли би неко ко направи злочин смео тамо да оде, а ја комотно идем на подручју Косова и Метохије, Албанци су сачували мој стан, мој стан није обијен, није уништен. Ти Албанци су исти мени помогли да продам стан, чак шта више дали су ми, кад сам продавао стан дали су ми више од половине пара без иједног папира везано за стан, у каквим сам пријатељским, друго мој партнер дугогодишњи с којим сам радио 20 година до задњег дана бомбардовања је радио са мном и био је Албанац и хвала Богу још увек је жив. Ја ћу Вам рећи господине судија да не могу се осећати ратним злочинцем јер сматрам да ми је та етикета само залепљена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко су ти људи били за Вас, за Вас лично, ко су они били, шта су они били?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Обични грађани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је њихог статус?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Обични грађани као сваки други грађани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је њихог статус по Вама, Ви сте полицајац едуковани полицајац, школовани, завршили сте школу Унутрашњих послова јел тако у Каменици?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не у Вучитрну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Вучитрну, дуго времена сте у служби, шта су они за Вас као припадника полиције и у овом, у оквиру овог задатка који извршавате?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Лица ко свако друго лице, уместо њих тројице могла су бити било која друга три лица, могли су бити Срби, могли су бити Роми, то ког мене апсолутно није играло улогу, ја само идем да та три лица, да то возило са та три лица пропратим и само је то мој задатак, значи уопште, могла су та три лица да буду Срби, ја бих исто отишо на извршење задатка,

реко сам Вам и разлог због чега сам ја упућен на задатак, само то возило, да га назовем проклето возило и ништа друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знам али, односно Вас као полицајца који извршава одређени задатак да ли су то лица која су лишена слободе, која су притворена, која су затворена па су премештана негде, шта су?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: То су за мене лица која излазе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или ратни заробљеници?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Лица која излазе на слободу. Они излазе из затвора и иду на депортацију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли Ви знате да полиција има своју управу за странце која поступа у таквим случајевима и ситуацијама?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да, одсек за странце, био сам убеђен да та лица вероватно ће бити депортована у неку земљу да ће доћи ти инспектори за странце који ће да их узму и да их депортују док се заврши тај поступак око депортације, док се договоре са земљом, јер ја мислим да треба да се договоре са том земљом где треба да се депортују колико ја знам, нисам много упознат са тим али на крају крајева имали смо мали милион таквих случајева.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имали сте мали милион таквих случајева?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да, кроз службу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Није то уопште нам било страно да пропратимо лица која се депортују.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте Ви дуго остали у Наставном центру у Петровом Селу, не ово тада него уопште у вршењу Ваше службе у тим везама, ја сад не знам како то да дефинишем, Ви кажете да нисте у радно правном смислу да немате неке везе, али ипак говорите о неким магацинима или некој логистици и тако даље, што би рекли?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Рећи ћу Вам од августа месеца, можда половина августа а можда и касније па све до 2006, ове године сам ухапшен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта сте радили тамо?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Ово исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је за све то време од августа, од половине августа до ето 2006. године, да ли је за све то време било још ситуација да неке странце које треба депортовати да се доведе ту у тај Наставни центар?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не. Не причам за подручје Србије причам за подручје Косова и Метохије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле за ово време?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не, за ово време не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изузев овог једног случаја за све ово време никад нико није доведен више у Наставни центар ради евентуалне депортације?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А каква су Ваша искуства са Косовом и Метохијом у том правцу?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Па имали смо пуно тих случајева да смо лица пратили до границе на депортацију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где до границе?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Па тамо где одреде где треба да се депортују.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па где где су, које су то биле границе?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Па било је на Македонској граници углавном на Македонској.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Углавном на Македонској?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да, оно што сам ја радио било је на Македонској, не знам, било је и других случајева.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко су то Македонци неки?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Нисам Вас чуо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу то Македонци неки које сте тамо пратили?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: То не могу сад рећи, не могу, нисам улазио у то о којим се лицима радило, јер смо пратили возило које је транспортовало лица, који су радили тај, управне послове раде други не радимо ми, наше је само да обезбедимо возило које транспортује лица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Добро. Сад ће Вас колеге судије-чланови већа питати, па потом заменик тужиоца, па пуномоћник оштећених, и на крају Ваш браниоц.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр.ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Само ћу се надовезати на овај део што је колега започео, да Вас питам, да ли се Вама икада у Вашем послу десило неvezано за период оружаних сукоба, пре или после тога и неvezано за потребе депортације евентуално неке друге потребе да је Вама поверен такав службени задатак да вршите пратњу неких лица?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр.ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: У ком смислу је то било само да нам објасните, јел то део Вашег да кажем плана, неког задатка који су Вама поверени иначе у Вашој служби пошто не знам шта су Вам све обавезе, у којим то ситуацијама се може десити, да ли кад водите неког у затвор или из затвора или како?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Могли су, што се тиче депортације, значи пропратимо возило које превози лице за депортацију.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр.ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Не ја питам за Вас лично, не Ваше колеге, него лично Ви да сте били у пратњи неких лица која су такође тако била негде вожена. Да ли сте Ви у Вашој каријери икада још сем овог случаја вршили пратњу?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Јесам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр.ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Па Вас питам сад следеће, где су та лица, којим поводом сте вршили пратњу, можете ли нам рећи чисто да знамо?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Било је и пратње што се тиче депортације, било је и пратње од једне установе затвора до друге и уопште је.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр.ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Како сте Ви обављали иначе у редовним околностима то?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Службеним возилом у униформи.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр.ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Више лица или Ви сами идете?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не, више лица.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр.ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: То је било у опису Вашег посла редовног?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр.ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: То се подразумевало?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр.ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Хвала.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Ја бих се опет надовезала на овај Ваш задатак који сте добили, само да пропратите возило, па ме интересује због чега онда Ви уопште прилазите ципу и уопште саопштавате тим људима да се не плаше?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Сматрао сам да су лица заплашена, излазе из затвора а можда не знају где иду, сматрао сам својом обавезом с обзиром да познајем албански језик да им кажем да немају потребу за никаквих страхом да иду на депортацију.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Па јел су Вам они деловали заплашено?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Па и нису, зашто би неко био заплашен ако излази из затвора, био би радостан јер излази из затвора.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Па управо због тога Вас питам, зашто им Ви уопште саопштавате да се не плаше да иду у Кладово и да ће бити депортовани за Румунију?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Евентуално да се у међувремену не појави неки страх код њих.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: А по чему је то Вама личило да је у питању депортација, како Вам је то личило, то сте код истражног судије изјавили, па личило ми је да је депортација, по чему то може да Вам личи?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Па ако нека лица излазе из затвора, ако се нека лица пуштају из затвора која су прешла илегално границу једино могу бити депортована и ништа друго, да су извршили било какво друго кривично дело не би били пуштени из затвора, претпостављам да не би. Јер ако се ради о илегалном преласку границе нормално је да се води поступак о депортацији да лица иду на депортацију.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Добро, хвала.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад сте са, да употребим Ваш термин, са тим лицима стигли у Наставни центар Петрово Село, ко је та лица извео из ципа?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Лица су изашла сама.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли Ви били поред тих лица?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Био сам у близини лица.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А ко је та лица сместио у овај магацин?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Ја, Поповић, Стаменковић и Николић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте тај магацин закључали?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Закључао га је Поповић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је Поповић пре него што је сместио та лица, та лица претресао?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Није, колико ја знам не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел тражио да покажу неке исправе или неке папире?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Док сам ја био тамо не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли се јавио баш начелнику главном човеку у Прокупљу, начелнику СУП.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Милисаву.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Милисаву, је ли он био начелник СУП-а?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Милисав, Ви кажете да је он, тако сам ја разумео да је начелник?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Начелник одељења полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Начелник одељења полиције.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Чекајте, чекајте, јел он шеф полиције, јел он шеф СУП-а у Прокупљу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разлика између начелника СУП-а и начелника одељења полиције, то су две?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Постоји начелник секретаријата.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Е тај, јел тај био?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не, начелник одељења полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Начелник одељења полиције, схватио сам Вас начелник СУП-а. Добро.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је он Вас лично познавао и Ви њега, јесте ли се познавали лично?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Па шта сте му рекли, ко сте Ви, у цивилу сте?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Сад ћу Вам рећи, код нас у Косово Поље долазило је на испомоћ полиција из Прокупља, Ниша, Куршумлије из тог региона а са њима је увек долазио један старешина који се звао Милисав ја сам био убеђен да је тај Милисав тај човек којег ја познајем.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ја питам јесте ли њега познавали тог Милисава или нисте?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Па кад сам ушао у кабинету видео сам да није то тај човек којег сам ја знао.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Како сте му се представили?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Представио сам се као полицајац са легитимацијом и да сам дошао у Прокупље да преузmem нека лица.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А јесте ли стекли утисак да ли он зна због кога сте Ви дошли?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да, сигурно да.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А овај који је возио цип јел био у униформи?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јел он био из МУП-а Прокупље?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Није ми познато из којег је МУП-а.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Господине председниче, да ли ја могу један документ из списка да предочим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојмо сад, кад уђемо у доказни поступак па ћемо. Знате ја не волим да?

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, него мислим важан је овај доказ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да радим овако унапред, биће прилике наравно кад уђемо у доказни поступак. Браниоче?

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Захваљујем. Ви сте рекли да је Поповић Вама рекао да ангажујете још двоје људи или је он звао, већ једног од њих. Па мене интересује да ли су Стаменковић и Николић по ком основу Ви њих бирате да учествују са Вама у том задатку?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Стаменковића и Николића сам изабрао само по месту боравишта јер су били најближи Прокупљу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је рекао, да.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли постоји још неки разлог због чега сте их изабрали?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли сте са њима најбољи пријатељи, или најповерљивији Вам људи?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Добро. Пуномоћник оштећених Вас је питао да ли је припадао тај бели «пајеро» СУП-у Прокупље, мене интересује да ли је тај бели «пајеро», да ли имате сазнања припадао ПЈП-у или ОПГ-у?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Није ми познато, ОПГ-у сигурно није припадао а да ли је у некој јединици ПЈП-а био то не могу тврдити.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли је ОПГ-е имао своје ципове?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: ОПГ-е је имао своје ципове, имао је и две тојоте.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли бисте могли да опишете начелника Милисаву с ким сте разговарали?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не могу сада.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли бисте могли да опишете лице које из затвора, које изводи лица?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не, не могу стварно, био је затворски чувар у униформи затворског чувара излази, за мене у униформи су сви исти.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Дал Вам је било ко споменуо да против тих лица постоји неки поступак, да будем прецизан, кривични поступак?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Истражни поступак?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли је ико спомињао да ће. Кажите ми, Ви сте кажете одлазили на Косово и након повлачења након '99.године.

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Те плочице које су пронађене код покојних Битићија, како се може доћи до тих, да ли Ви знате, имате сазнања, како се може доћи до тих плочица?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: По мојим сазнањима, то је могло се купити на улици, на пијаци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате о каквим плочицама се ради?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не знам, знам из питања о каквим се плочицама ради, вероватно да су то оне плочице које USA војници носе на огрлицу, ако се на то мисли. Те плочице су могле да се набаве у Приштини на пијаци да се купују.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Откуд Ви то знате?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Па зато што сам ишо тамо, причали су ми и моји пријатељи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Након?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Након '99.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: '99-те, Ви сте одлазили десетак пута, рекосте, јел тако?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да, десетак пута сам ишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па значи отуд Ваше сазнање?

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Ви сте рекли USA плочице?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Па кажем нашта личе, то сам хтео да објасним.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: А да ли сте видели Ви те плочице?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Код оштећених?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли знате који знак имају на себи?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Како сте Ви та лица третирали, браћу Битићи, како сте их третирали од момента када их они изводе из затвора?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Као слободне грађане, као слободан лица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у том смислу?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Као лица која излазе на слободу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја сам Вас питао већ у том смислу?

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли сте добијали усмена наређења, колико дуго сте полицајац извињавам се?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: 24 године.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли сте добијали усмена наређења као полицајац не везано за овај случај, везано за све друге случајеве?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Кроз моју праксу, кроз ове 24 године службе, колико ја имам, у Министарству унутрашњих послова било је безброј таквих наређења и то констатно, то је сасвим нормално, како се извршавају усмени тако и писмено, апсолутно нема разлике.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли су нека од тих усмених наређења дата телефоном?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Радио везом.

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли постоји разлика између наређења усмених дата директно или радио везом?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Нема никакве разлике.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли сте у обавези да их извршите?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Кад једино не смете да их извршите?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Једино ако је та наређења претстављају кривично дело.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Пошто Вам је Поповић Сретен наредио што сте Ви описали на питање председника већа шта је то, да ли Вам је то претстављало неко кривично дело?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не, само наређење Поповића за извршење тог задатка ништа није указивало из тог наређења да претставља кривично дело, поготову ако потиче од начелника Ресора јавне безбедности није било никакве сумње.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Када сте преузели та лица из, односно када су та лица изашла из затвора, да ли сте Ви или неко други од рецимо Николић или Стаменковић нешто потписали?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли је тај возач «пајера» нешто потписао?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Ја се не сећам, мислим да не, не сигурно.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: У чијој надлежности су затвори, код Министарства?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Министарства правде.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли Ви имате неке ингиренције у оквиру затвора?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли су они били обавештени да требају лица да Вам предају?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да, зато што су лица чекала спремна за преузимање.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли су лица била обавештена, која сте преузели да неко треба да дође код њих?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Није ми познато.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли су се они понашали као да неко треба да дође по њих, да ли сте из њиховог понашања то могли да закључите?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Нисам могао видети.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Јел Вам није било чудно што Вам неко из затвора даје, односно повлачим питање. Да ли Вам је то било чудно што Вам је неко предао та лица без потписивања?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте то.

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Па није, није ми било чудно ако је потекло то од начелника Ресора онда су биле сваке претпоставке да је то ишло од начелника преко Управе полиције до Окружног затвора, да је то на нивоу био договор да није ништа било тајно.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Када Вама непосредни старешина изда наређење да ли Ви водите, да будем вулгаран, папиролошки тај предмет, значи да ли Ви водите записнике?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачињавате белешке, или било шта, остављате неког трага у Вашим активностима?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Сматрао сам да ће то Поповић да уради зато што је мој старешина, да ће он то да уради, што се тиче мене, а с обзиром да је то потекло од генерала Ђорђевића онда је вероватно тај генерал, претпостављам рекао да нема потребе он ништа да заводи, али ја претпостављам тако да је то, да је то остало да се уради у Београду на нивоу горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви сматрате да Ви лично нисте имали никакву обавест те врсте.

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Ја лично не. Не могу причати о другима.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли Вам је познато да су та лица била подвргнута некој криминалистичкој обради у СУП-у Прокупље у тренутку када су они лишени слободе на граничном прелазу Рударе?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: То ми није познато.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Колико сте пута давали исказе везано за овај предмет?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Па не могу тачно да се сетим давао сам као грађанин и као сведок седам, осам пута можда и више.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Када сте дали први исказ?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Први исказ сам дао 2000., мислим да је 2000., немојте ми веровати, након уласка у зону безбедности, када се завршио улазак у зону безбедности на југу Србије.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: То је 2000.година, кажите ми да ли је генерал Ђорђевић тада био у центру?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не знам. Није ми познато.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли се та Ваша прва изјава битно разликује од ове данас?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: У бити не.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Где гледа канцеларија у којој је био Поповић Сретен, он има неки прозор претпостављам?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Где гледа тај прозор?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: У правцу тог објекта где су лица смештена.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли руководилац тог кампа или заменик руководиоца, мислим конкретно на Горана Радосављевића, Ђерића и Поповића имају могућност да узму из магацина храну?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли сте виђали за време Вашег боравка да они део те хране држе у својој канцеларији?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да, држао сам и ја.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Држали сте и Ви?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли је вођена нека евиденција у тренутку када Ви узимате ту храну?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: То су ови из ресторана на крају срачунавали редом, како су то водили, направе попис или како не знам, али вероватно су водили евиденцију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви што потписивали приликом узимања хране?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Потписује се, не знам како, на неким декадама се то потписивало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него да ли Ви лично који узимате храну?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не, ја не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који требујете или не знам шта већ, не, не говорим наравно о ономе на линији послужења спремљене хране?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Они само забележе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је био магацин хране?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: У саставу ресторана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У саставу ресторана, то је посебна зграда?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Посебна зграда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Храна није држана у овом објекту и овим просторијама овог објекта о којима сте нам говорили, три просторије па две влажне, па ова трећа и тако?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли Вам је нешто указивало до тренутка када сте та лица предали да ће бити вођен неки поступак против тих лица кривични, питао сам Вас да ли је тада постојао, да ли Вам је указивало да ће бити вођен убудуће?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Зашто би се лица пуштала из затвора ако се води неки кривични поступак против њих, ништа ми није указивало да се било какав поступак кривични води против њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па управо то што их сад радници полиције преузимају из управе затвора и доводите их овамо где их доводите, па управо та чињеница што они ипак нису слободни да сад напусте затвор?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Лица иду на депортацију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, значи то је Ваше уверење да иду на депортацију?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да се лица воде на депортацију.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли је фактички то обезбеђење или како Ви кажете пропратили тај цип, да ли су то могли да ураде припадници ОУП-а или СУП-а Прокупље?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Реално гледајући у објективном или како да се изразим не знам ни ја, да, али у том времену нису могли из тог обичног разлога због блокаде магистралних путева од стране припадника резервног састава војске и самих пунктова које је полиција поставила у Белољину у Блацу, спречавање Срба да иду у централној Србији и вероватно да нису имали људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А нису имали људи, јер су били ангажовани?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да, ангажовано је било у Мерошини, било је у Белољину у Блацу, не могу да се сетим свих места где су биле блокаде путева.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли Ви мислите да је то разлог зашто сте Ви ангажовани?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да сигурно.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Пошто је пуномоћник оштећених имао једну опаску, у интересу је на питање судије у већу сте рекли да сте депортовали или пратили кола која депортују лица у Македонију, па је споменуто да ли су то били Македонци. Да ли сте ви из Србије и да ли Вам је познато да је ико икада у том периоду депортовао неког на Косово?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: То мени није познато да је неко некога депортовао на Косово, јер Косово је у саставу Србије, односно тада у саставу Србије и Црне Горе, кад би била депортација морао би да иде ван граница наше земље или те земље одакле се изврши депортација.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли су између осталог постојали односи?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: А није било ни успостављеног односа са УМНИКОМ или КФРОМ, не знам ко би био надлежан на Косову око тога у то време.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: А да ли Вам је познато да је неко депортован у Албанију из Вашег, значи у том периоду када су се након Кумановског споразума?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Није ми познато.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: А да ли Вам је познато да ли су нека од тих лица депортована у Мађарску?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Било је, ја мислим да је било то лица из Босне и не знам одакле да је било тих депортација за Мађарску, било је чак више ја мислим лица из Албаније да је било депортовано за Мађарску. Колико се ја сећам.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Какав је Ваш лични став у односу на судбину која је задесила, трагичну судбину која је задесила браћу Битићи?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Мој лични став везано за судбину браће Битићи је да они који су починили тај злочин треба да се изведу пред лице правде и да одговарају за тај злочин који су урадили, сматрам да су нас злоупотребили, у свему томе.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Ви кажете да су Вас злоупотребили, дал Вам је било шта, било која околност указивала до окончања Вашег задатка или могла указати да ћете Ви бити злоупотребљени?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Хвала, немам питања.

АДВ.ВАРЈА БАНИЋ: У једном моменту у Вашој одбрани сте рекли помогао сам Поповићу да одведе лица до просторије?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не, помогли смо.

АДВ.ВАРЈА БАНИЋ: Помогли смо. Моје питање је да ли су се та лица од момента када су изашла из возила одупирала?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не.

АДВ.ВАРЈА БАНИЋ: Да ли сте Ви пошто сте рекли да сте имали то кратко наоружање, да ли сте вадили наоружање и под претњом оружја водили лица, односно пратили?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не.

АДВ.ВАРЈА БАНИЋ: Да ли су лица када су ушла у ову просторију, пошто знате албански језик, да ли су позивала да некога обавестите, породицу, амбасаду, адвоката, да ли су тражили нека своја права?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не.

АДВ.ВАРЈА БАНИЋ: Ништа више. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел има још питања? Заменик тужиоца?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Намеће ми се једно питање просто на питање одбране оптужени је говорио «третирао сам их као слободна лица», логично је питање, зашто је та слободна лица затварао у подрум односно магацин и закључавао их и шта по њему значи појам, сам појам депортације. Толико?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, мислим да смо расправили и ја сам инсистирао на одговорима у том правцу и мислим да смо добили од њега објашњење које можемо наравно да прихватимо или да не прихватимо. Господине Стојановићу, да ли Ви имате још нешто да кажете?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Остаје други део питања, шта значи процес депортације?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па и ја бих рекао да човек то зна, ево ја бих закључио да човек то зна. Да ли знате шта значи термин депортација, шта то значи?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Термин депортација је пребацивање лица која су илегално прешла границу из земље у другу земљу, народски речено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, схватили смо да Ви то знате. Господине Поповићу да ли Ви имате нешто да питате, да приметите, можда да коментаришете. Ја сам у ходу док је оптужени износио своју одбрану предочавао и неке Ваше тврдње и оптужени је дозвољавао могућност да то јесте тако било, односно на одређен начин ретерирао од својих тврдњи које су у поступку истраге и биле мале експлицитније, јел тако господине Стојановићу, тако да у том смислу не видим потребе за неки суочењем. Господине Стојановићу, имали сте прилику да се упознате са садржином казивања у поступку истраге и претходном поступку оптуженог Поповића, јел тако, прочитали сте и записник о његовом саслушању. У битном они данас, у битном кажем, без неких посебних, значајнијих одступања и данас казује као у поступку истраге тако да ово схватите као предочавање његове одбране коју је изнео непосредно пре Вас. Господин пуномоћник?

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Окривљени је 23 године полицајац, да ли је хапсио нека лица, неке људе, јер хапсио у својој каријери?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли су му познате одредбе ЗКП-а, о томе како, шта треба све да предузме орган и које су дужности органа Унутрашњих послова приликом хапшења?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Нисам разумео питање.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Шта треба кад се ухапси неки човек, шта треба да предузме у том правцу?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Али ја нисам ухапсио никога.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, не кад иначе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро?

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Одредбе ЗКП-а да ли су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У том смислу да ли сте?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: То је ту, примио овлашћења, пише се извештај о хапшењу, пише се белешка, заводи се кроз дневник догађај, то је сасвим нормално.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли се обавештава породица?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Зависи нашта мислите, на које хапшење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Било које?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Ако мислите на ово одређивање притвора од 48 сати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не на било које?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Нисам имао таквих случајева.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Када сте дошли у СУП Прокупље, да ли сте се Ви некоме јавили пре него што сте дошли код начелника у оквиру зграде СУП-а Прокупље?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Па нормално је да се јавим, на пријавници, јел не може се ући код начелника ако то не најаве, ако вас не најави човек са пријавнице.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: И само још једно питање. Да ли сте Ви могли да депортујете та лица по својим својствима ван граница Србије?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно да не.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Добро, хвала.

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Ја бих имао још нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, изволите?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Ако ми дозволите, замолио бих Вас да ми омогућите одбрану са слободе, првенствено због финансијског и материјално-финансијске ситуације у мојој продавници, која је за ових девет месеци доведена до пропасти, ја сам за ових девет месеци малтене постао инвалид од здравог човека, могу Вам обећавати да ћу се одазивати на свим Вашим позивима, на свако рочиште, нема никаквих проблема, увек ћу бити ту, ако постоји икакве могућности да ми одобри одбрана са слободе. Уједно да бих могао адекватно да се лечим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај Ваш предлог је регистрован на овај начин је регистрован. Шта каже заменик?

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Одбрана такође предлаже, обзиром да ево и данас изведеним доказима који су неспорни у односу на све доказе који су изведени током истражног поступка, да је овде Милош Стојановић поступајући по наредби превезао лица од једног објекта Министарства унутрашњих послова до другог објекта Министарства унутрашњих послова, да их је живе и здраве предао свом старешини, у том смислу нема ни једног доказа који говори супротно а обзиром на његово здравствено стање и материјално стање које је он сам споменуо а пре свега узимајући у обзир чињеницу у каквом се стању налази и Поповић Сретен, одбрана предлаже да се омогући и једном и другом окривљеном одбрана са слободе, они ће наравно дати обећање да неће напуштати боравиште, да ће се јављати благовремено суду, они не могу да дају никакво јемство јер немају ништа, у том смислу мислим да веће треба да има у виду и чињеницу да ови људи седам година говоре једно исто и ако се добро прочита предмет, што не сумњам да је веће урадило, онда се види у ствари да су то једини људи који мање више себе оптужују да су имали икакве везе са овим догађајем, односно да се они нису одазвали позивима, вероватно тешко да би овог поступка било. У том смислу мислим да је девет месеци већ сувише велика казна а сврха притвора није да буде казна, они су добровољно се седам пута пријавили и дошли да дају своје исказе државним органима ове земље, они су и даље припадници Министарства унутрашњих послова и не

видим ни један разлог да ако су се седам пута добровољно пријавили да то не ураде и осми пут. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Заменик тужиоца за ратне злочине?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Противим се овим предлозима мислим да још увек нису испуњени услови да се према окривљенима укине притвор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Господине Стојановићу, можете се Ви вратити, завршили смо са Вашим саслушањем, ако немате још нешто да кажете.

Последњи пут је притвор контролисан у складу са одредбама ЗКП-а 22.септембра, по закону 22.новембра иде редовна иначе контрола и наравно да ћемо у том смислу придружити и ове предлоге са образложењем који су данас изнети и који ће бити, који су наравно регистровани овом техником, аудио техником како се иначе бележи ток претреса, па према томе ми данас због тога, што кажем редовна контрола је сад за недељу дана, ми данас о томе нећемо одлучивати.

Добро, тиме бисмо практично завршили оно што смо планирали за данас и за сутра. Оставио сам резерву и за сутра приликом заказивања овог претреса. Ући ћемо у доказни поступак тек касније, немамо времена да сада позивамо за сутра било кога да бисмо у том смислу наставили са претресом и ушли у доказни поступак, па ћемо претрес наставити 21.12.2006. а могуће, прибележите, дакле само условно и 22.12. Једноставно колегама је овде познато да је ово веће и ја као председник већа имамо заиста значајне обавезе и у неким другим предметима и имајући у виду и распоред судница и могућност коришћења ових судница и тако даље. Па то је резервисано условно, кажем, могуће да ћемо искористити тај термин за овај предмет, па смо ту сад у новембру и децембру мало хендикепирани са тим терминима, надам се да ћемо од нове године имати на располагању већи број термина, ево и ова судница доле број 5 је сада опремљена схватио сам да је и она спремна да можемо радити и у њој. Дакле, имаћемо више термина па ћемо интензивније ући са већим бројем радних дана у доказни поступак, наравно са циљем да што пре окончамо предмет који је сам по себи хитан јер је притворског типа.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Главни претрес се одлаже за:

21.12.2006.године,
са почетком у 09,30 часова,
судница број 4, зграде овог суда

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А условно, условно кажем евидентирајте себи као могућност и 22.12., о томе ћемо Вас накнадно обавестити.

О томе које сведоке ћемо позвати за 21, односно евентуално за 22, благовремено ћете бити обавештени да можете да се припремите. И још једном ја се извињавам што смо мали каснили са изградом овог ЦД-а, наша техника је имала одређених проблема и са скенирањем и са заштитом, имали су једноставно посла и у другим предметима тако да у том смислу дугујем извињење. Изволите колега?

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Ја бих хтео само да искористим прилику да обавестим судско веће да се против одређених сведока у овом предмету, да се врши невиђена пресија и да су страшне претње упућене сведоцима, и то од стране припадника Министарства унутрашњих послова у том смислу у односу на Николић Александра у више наврата му је прећено ако не каже шта они кажу, шта ће се десити са њим, шта ће се десити са његовом женом и тако даље, неки сведоци, пред судијом Миланом Дилпарићем, о чему је обавештен и тужилац су такође у више наврата рекли да се њима нуди нагодба уколико дају исказ, нагодба везана за једну страну земљу, такође шта ће им се десити уколико не дају исказ који одговара Одељењу за борбу против ратних злочина. Ја сматрам да Ви као судско веће, не знам да ли сте о томе обавештени, ја сматрам битним да Вас обавестим, и молим Вас као што је и господин Дилпарић то затражио од сведока, обзиром да сам ја убеђен у професионалност овог већа, да просто предузмете све што је у оквиру Ваших моћи да се такве претње, да са таквим претњама престану, јер у том случају се овде неће утврђивати истина него ће се давати бенефити одређеним сведоцима за одлазак у иностранство што није поента овог суђења, и у том смислу ми нећемо изградити независан суд, него ћемо изградити завистан суд како неком одговара а ја сам сигуран да свим члановима овог већа, њиховој професионалности, ја сам сигуран да ћете Ви утврђивати истину, и у том смислу Вас молим да заштитите сведоке. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала, заиста сазнања те врсте ја као председник овог већа, сазнања те врсте ми немамо, наравно да сведоци могу, ево користим ову прилику, претпостављам да ово прате и представници медија, наравно да користим ову прилику да поучим што би рекли, сведоке на законске одредбе овог типа, дакле одређене подршке и помоћи сведоцима, одређене могућности да се сведоцима обезбеди пуна заштита и у судници и наравно ван суднице, али да би смо то могли ми морамо имати сазнања у том правцу. Имамо при суду, однедавно, можда неких пола године имамо и посебну службу за подршку сведоцима и жртвама која је до душе тек у повоју али рекао бих у овом досадашњем делу врло професионално ради свој посао, могу се искористити услуге те службе, не знајући, кажем све ово причам уопштено не знајући ево овако на прву лопту, на бази овог Вашег обавештења и информације и наравно и Министарство унутрашњих послова које је и у обавези да пружи одговарајућу заштиту, слажем се, остаје проблем шта ако из тог Министарства долазе претње и проблеми, дакле надам се да ће ово

допрети то тих сведока који се могу јавити мени као председнику већа и наравно овој нашој служби, ја ћу их пре свега упутити на ту службу која ће их потом даље упутити и помоћи, надам се да ће то бити на одговарајући начин пренето.

Претрес одлажемо за 21.12.2006., уз могућност да то буде настављено и 22.12.2006. Хвала лепо на сарадњи и видимо се за месец и нешто дана.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА

БРЗ 0146